

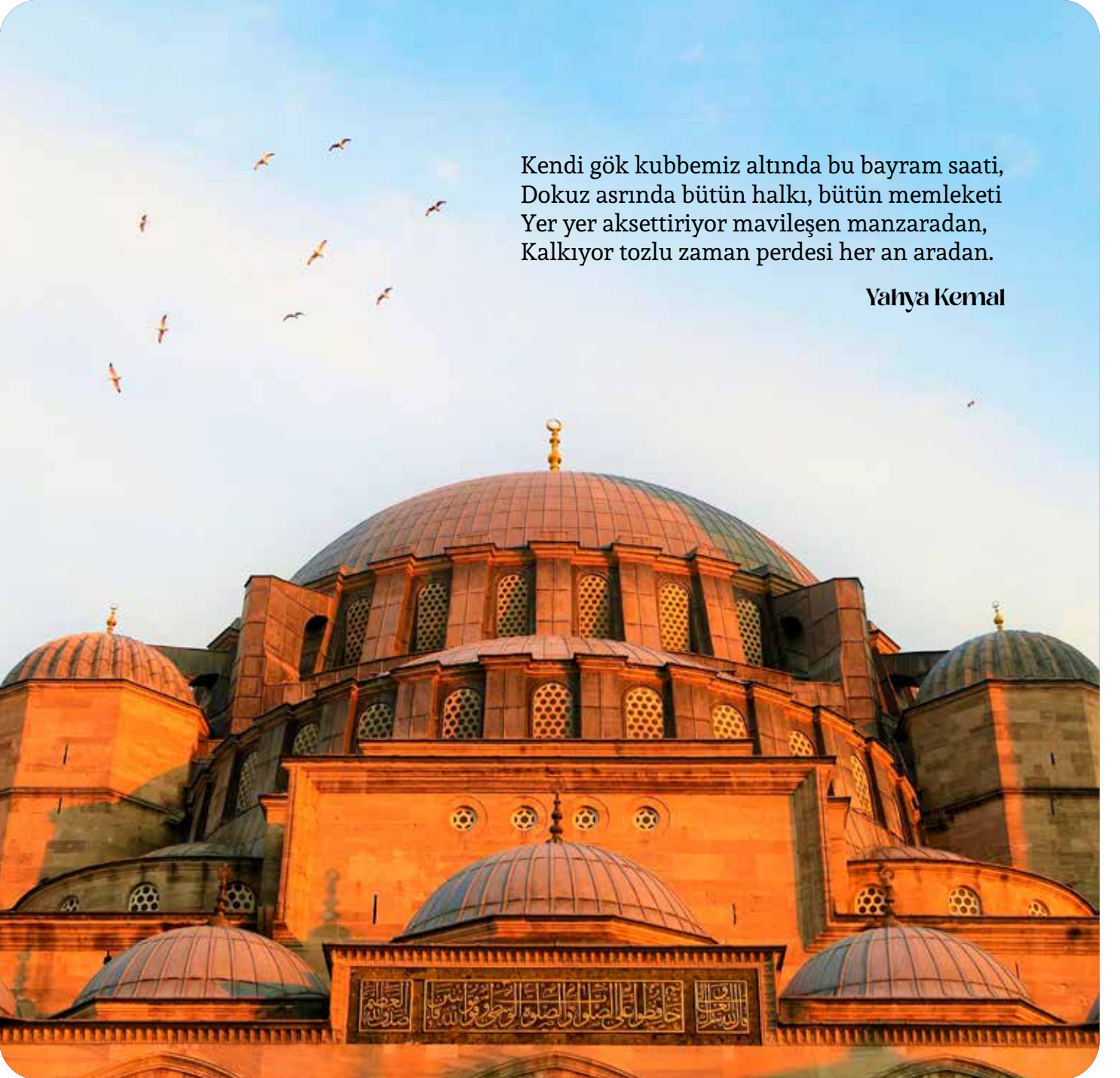
kubbe

HAZİRAN 2022 SAYI:1

Sancaktepe Teknoloji Anadolu İmam Hatip Lisesi - Kùltür ve Edebiyat Kulübü

Kendi gök kubbemiz altında bu bayram saati,
Dokuz asrında bütün halkı, bütün memleketi
Yer yer aksettiriyor mavileşen manzaradan,
Kalkıyor tozlu zaman perdesi her an aradan.

Yahya Kemal

*“Avâzeyi bu âleme Davud gibi sal
Bâkî kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş”*

Bâkî

kubbe

HAZİRAN 2022 SAYI:1

**Sancaktepe Teknoloji Ana-
dolu İmam Hatip Lisesi Adına
İmtiyaz Sahibi:**

Abdülaziz DUMAN

Genel Yayın Yönetmeni:

Mehmet ASAĞ

Yayın Kurulu:

Mehmet ASAĞ

Ömer FİDAN

Hasan GÜRLÜK

Muhammed Burak KARA

İbrahim OZODOV

Grafik Tasarım:

Mehmet Nişancı

Yazışma Adresi:

Yenidoğan Mah. Sultangazi Cad.

No:213/223, İç Kapı No:2, B Blok

Sancaktepe / İstanbul

Tel: 0216 629 39 38

Teknolojiahl.meb.k12.tr

Instagram: teknolojiahl

Kubbe Dergisi Sancaktepe
Teknoloji Anadolu İmam
Hatip Lisesi bünyesindeki
Kültür ve Edebiyat Kulübü'nün
yayıdır.

Âvâzeyi bu 'âleme Dâvûd gibi sal

Bâkî kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş

İnsan, yaratıldığı günden beri mayasında bulunan hasletin sonucu olarak iyinin, güzelin ve hikmetin meftunu olmuş ve bu hal onu erdemli davranmaya, iyiyi gözetmeye ve hikmetin peşinden koşmaya sevk etmiştir. Bu sevk insanı bazen nesnelere dünyasına savurmuşken bazen de kendi ruhunun derinliklerine doğru seyahate çıkarmıştır. Nihayetinde insanoğlu gerek savrulmalarının gerekse seyahatlerinin neticesinde elde ettiği her bir değeri, tecrübeyi veya yaşadığı her güzel duyguyu kendinden sonrakilere miras bırakmak istemiş, bunun yollarını aramıştır. Sözlü kültürün unutulmaya sebep olacağını düşünmesi onu yazmaya zorlamış ve unutulmasını istemediği her güzel şeyi yazıya dökmüştür. Söylenen veya yazıya dökülen her tecrübe, her değer, her duygu sonraki nesillerin dinlediği bir ses olmuş ve insan âleminin kubbesinde yankılanmıştır.

Elinizdeki dergi, kubbede hoş bir seda bırakmak arzusu ile yola çıkmış olan Sancaktepe Teknoloji Anadolu İmam Hatip Lisesi gençlerinin gayretleri neticesinde ortaya çıkan ve bu arzunun neticesi olarak adını gençlerin "KUBBE" olarak belirlediği bir edebiyat dergisi. Sadece edebi yazıların değil edebiyatı besleyen kültür, sanat ve medeniyet gibi pek çok alana ait yazıların sayılarında yer bulacağı bu dergi, siz okuyucuya takdim edilmenin heyecanını ve mutluluğunu yaşıyor.

Bir rubaisinde:

Her gün bir yerden göçmek ne iyi

Her gün bir yere konmak ne güzel

Bulanmadan, donmadan akmak ne hoş

Dünle beraber gitti, cancağızım,

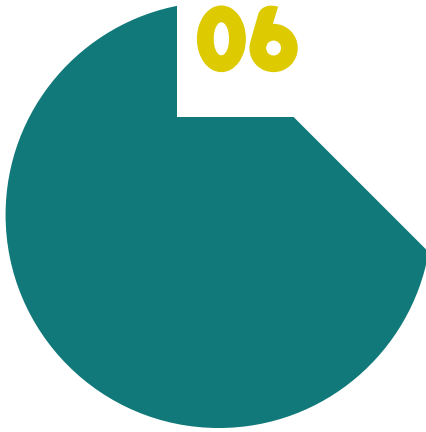
Ne kadar söz varsa düne ait.

Şimdi yeni şeyler söylemek lazım

diyen Mevlana Celaleddin-i Rumi'nin nasihatince yeni şeyler söylemeli diyen gençler, sözlerinin yenisini bu dergide topladılar. İlk sayısı ile karşınızda olan KUBBE, nice sayılarda, nice yeni sözlerle karşınıza çıkmanın azminde olacak.

İçindekiler

Kubbe Taze Bir Fidan

Abdülaziz DUMAN

Yalnızlık Yanılgısı
Ahmet Fırat ÖZOLU

09 Dünyam
M. Bera Mansur OLUĞ

14 Kısa Oyun
Abdullah Enes KÜÇÜK

17 Asmalar
A. Taha TAŞKALDIRAN

18 Gülüm
Ömer Zafer AVŞAR

28 Amaç
Hüseyin Fatih ÖZDEN

30 Başka Hayat
Zeyd Siraceddin ATLI

Ahmet Sezai
KARAKOÇ

Yusuf Selim GEZGİN

İsmail Demirel ile Söyleşi

Muhammed Burak KARA

Hırsız
Ömer Salih ORTAK

37

e-Kitap Ahmet Eren Demir

31

İki Şehrin Hikayesi
Muhammed Azam ASLAN

26

Zümrüt Gece
Mustafa Cevahir

29

Kırklareli Longoz Ormanları
Alperen YAKUT

Yasemin Kapusuz
ile Söyleşi

Muhammed Burak KARA

19

36 Gesi Bağları Türküsünün Hikâyesi
Ali Yahya Gürsoy

38 Söz Ustaları
Emir Büyükküleççi

42 Bulmaca
Efecan Işık

40

Edebiyat-Tarih İlişki
Yusuf Selim GEZGİN

Abdülaziz DUMAN Okul Müdürü

Kubbe taze bir Fidan

Kıymetli Dostlar

Teknoloji Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak, öğrencilerine nitelikli eğitim imkânı sunabilmek, onları hayata ve geleceğe hazırlayabilmek, teknoloji alanında ülkemizin yetişmiş insan ihtiyacına cevap verebilmek gayesiyle, bütün paydaşlarımızla her gün bir adım daha ileriye gidebilmek için çalışıyoruz.

Din Öğretimi Genel Müdürlüğünün program çeşitliliği çerçevesinde hizmete başlamış olan okulumuzda Fen ve Teknoloji projesi uygulanmaktadır. Bunun yanında

öğrencilerimizin çift kanatlı olarak yetişebilmeleri; milletimize, ümmete ve insanlığa hayırlı hizmetlerde bulunabilmeleri için etkinliklerimizi çeşitlendiriyoruz.

Günümüzde dünya dili haline gelen, aynı zamanda teknolojinin de dili olan İngilizcenin öğretilmesi hususunda gayret gösteriyoruz.

Gerek müfredatımızda bulunan mobil uygulamalar, web tabanlı uygulama geliştirme, bilgisayarlı grafik tasarım, robotik ve kodlama

vb. derslerinde gerek photoshop, elektronik kodlama, yapay zeka, 3d tasarım ve üretim gibi hafta sonu düzenlediğimiz teknoloji atölyelerimizde öğrencilerimizi teknoloji alanında en iyi şekilde yetiştirmeye çalışıyoruz.

Öğrencilerimizin milli ve manevi değerlerle yetişebilmeleri, din eğitimlerini en iyi şekilde ve en doğru kaynaktan alabilmeleri için çalışmalar yapıyoruz. Yaptığımız şuur seminerleri, şahsiyet gelişim programları, hadis ezberleme yarış-

Kubbe taze bir fidan, bir ınar adayı. Teknoloji Anadolu İmam Hatip Lisesinin ilk dergisi. Genç yazarlarımızın genç kalemlerinden satırlara döküldü. Eserleriyle katkıda bulunan genç yüreklerimizi tek tek tebrik ediyorum.

maları, ilmiyal yarışmaları, dava ve şuur çalışmaları bu alanda yaptığı-mız faaliyetlerden sadece bir kaçı. Okul mescidimizde vakit ve Cuma namazlarını öğrencilerimiz kıldırıyor. Öğrencilerimizin medeniyetimizin temel değerleri ile donanmış, imam hatip öğretilerini benimsemiş, kimlikli, kişilikli, karakterli bireyler, öncü nesiller olarak yetişmelerine imkân hazırlıyoruz.

Öğrencilerimizin hem yoğun eğitim-öğretim ortamında nitelikli dinlenebilmeleri hem de topluluk karşısında söz söyleyebilme becerilerinin artırılması ve kişisel becerilerini geliştirebilmeleri için kitap okuma grupları, kulüp faaliyetleri, enstrüman kursları vs. alanlarda kurslar düzenliyoruz. Şehir içi ve dışı geziler, doğa kampları ise vazgeçilmezlerimizden. Öğrencilerimiz spor salonumuzda basketbol, voleybol, masa tenisi, tekvando gibi çalışmalara katılıyorlar.

Nitelikli eğitim kadromuzla öğrencilerimizin akademik nosyonlarına

katkıda bulunuyoruz. Her dersimize ayrı bir ihtimam gösteriyoruz. Öğrencilerimizin okulumuzda geçireceği 5 yılın sonunda isteyeceği alanda en iyi üniversiteye gidebilmeleri için hazırlıklarımızı yapıyoruz.

Bütün bu çalışmalarımız arasında okuma ve yazma etkinliklerimizi ayrı bir yere koyuyoruz. Okuyoruz, yazıyoruz, yazdırıyoruz. Farklı alanlarda çıkardığımız dergilerimize öğrencilerimiz yazılarıyla, eserleriyle destek veriyorlar. Elinizde tuttuğunuz bu çalışma da bu gayretlerin bir neticesi.

Kubbe taze bir fidan, bir ınar adayı. Teknoloji Anadolu İmam Hatip Lisesinin ilk dergisi. Genç yazarlarımızın genç kalemlerinden satırlara döküldü. Eserleriyle katkıda bulunan genç yüreklerimizi tek tek tebrik ediyorum.

Bilvesile, çok kıymetli desteklerini gördüğümüz Sancaktepe Kaymakamımız Sayın Ahmet KARAKAYA'ya, Sancaktepe Belediye Başkanımız Sayın Şeyma DÖĞÜCÜ'ye, İlçe Millî Eğitim Müdürümüz Sayın Hale

Baęce ÖZBAŞ'a, Belediye Başkan Yardımcımız Sayın Emine ınar AÇIKALIN'a okulumuz, öğrencilerimiz ve velilerimiz adına çok teşekkür ederim.

Öğrencilerimizin eğitimi için kıymetli desteklerini esirgemeyen Danışma Kurulu Başkanımız Sayın Ahmet AKÇA Beyefendi'ye, Danışma Kurulu üyelerimiz Prof. Dr. Bahadır TUNA-BOYLU Hocamıza, Doç. Dr. Muhammet GARİP Hocamıza, Dr. Ertuğrul ÇETİNSOY Hocamıza, Başkanımız Hayrullah ÖZTÜRK nezdinde bütün okul aile birliği üyelerimize şükranlarımı sunuyorum.

Bu derginin hazırlanmasına kailemiyle, yüreğiyle, emeğiyle katkı sağlayan öğrencilerimizi; derginin çıkarılması için öğrencilere rehberlik yapan, büyük gayret sarf eden Müdür Yardımcımız Mehmet ASAĒ, Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenlerimiz Ömer FİDAN ve Hasan GÜRLÜK'ü; Kültür ve Edebiyat Kulübümüzü tebrik ediyor, çalışmalarımızın hayırlara vesile olmasını diliyorum.

Yalnızlık Yanılışı

Ahmet Fırat ÖZOLU

Kalabalıklar içerisinde yapayalnızım.
Sessizliğin ıssız köşelerinde
Düşünmekten başka hiçbir şey yapmıyorum.
Nedir bu içimdeki huzursuzluğum?
Düşünüyorum da ne boş yaşamışım on yedi yılımı.

Bir alev topu kalbim sanki
Ve kavrulmaktayım. Bekliyorum...
Ne beklediğimi bilmeden.
Kafamın içinde çınlayan sesleri
Durdurmaya çalışarak.

Herkese yakınım ama onlardan en uzak yerdeyim.
Yalnız olmadığımı bildiğim yokluk kalabalığında,
Kimsesiz ve tek başına
Herkese en yakın olanı beklemekteyim.
Yalan bir sevincin arkasında saklıyorum hüznlerimi.
Dünyanın her yerinde gurbetteyim.

Güneş doğacak elbet bir gün bu gurbette.
Aydınlık bir sabahta
Kuşlarla beraber şöyle haykıracağım;
Vatana açılan kapılar varmış,
Meğer yalnızlık dedikleri koca bir yalanmış.

Dünyam

Musab Bera Mansur OLUĞ

Gidiyordum. Gidiyordum ama nereye gittiğimi bilmeden. Yürüyordum, koşuyordum, kaçıyordum ama aslında kaçtığıim ve korktuğum şey koşarak veya kaçarak kurtulabileceğim bir şey değildi. Kendimden nasıl koşarak kaçabilirdim? Kendi iç dünyam ve fazla düşünmem artık beni korkutuyordu. Bir şey düşünmek veya hissetmek istemiyordum. Sadece her şeyden uzaklaşmak ve rahatlamak istiyordum.

Ben bunları düşünürken, birinin beni aniden sarstığını hissettim. O kişi o sırada yanında oturduğum arkadaşımdaydı. Yine düşün-

celere dalmıştım. Bu sabah erkenden buluşup biraz eğlenmek, kafa dağıtmak için dolaşmaya çıkmıştık ama ben çok fazla düşüncelelere daldığımdan ne gezdiğimiz yerlerin ne de yaptıklarımın farkındaydım. Arkadaşım da beni bu durumdan kurtarmak istemiş olacak ki beni iyice sarsıp ayıltmaya çalışmıştı. Başarılı bir girişimdi, artık ayılmıştım.

Bir süre daha orada oturduktan sonra kalkmaya karar verdik. Arkadaşım sürekli böyle daldığıim için bana kızılıyordu. Bu dalgınlıklarımın nedeni aslında aşktı. Bu aşk bir cisme yahut bir

kişiyeye karşı değildi. Ben düşünmeye, düşündükçe var olmaya, var oldukça yaşamaya âşıktım. Benim âşık olduğum şey bir dünyada tıkalıp kalmak yerine kendi iç dünyamda, değişik ve farklı birçok dünya olduğundan, her yeni düşünce benim için yeni bir dünyaydı. Her yeni dünyada yeni maceralar yaşamak beni yaşamaya ve hayata bağlıyordu.

Günün sonunda arkadaşım ile ayıldık. O, kendi gerçek ama tek ve sade dünyasına döndü. Ben ise ne başı ne sonu olan kendi dünyama döndüm.

İsmail Demirel ile Söyleşi

Muhammed Burak KARA

Sayın Hocam öncelikle bizi kırmadığınız ve söyleşi teklifimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Estağfurullah gençler, ben teşekkür ederim ilginiz için.

Sayın hocam bir yazar olarak iyi bir de okur olduğunuzu düşünüyoruz. Kitap ile temasını hatırlıyor musunuz?

Ne kadar geriye gidebilirim bilmiyorum tabii. Ancak, ilkokul yıllarımızda babamın evde anneme seslice kitap okuduğunu, amcamın karne hediyesi olarak kitap getirdiğini hatırlıyorum. Evimize gazete giriyordu. Babam Milli Gazete okurdu. Bunlar herhalde okumaya, kitaba dair bir sevgi halkasının oluşmasına aracı olmuştur. Sonraki yıllarda, özellikle liseli yıllarda amcamın kütüphanesine dadandığımı ve oradan epeyce kitap okuduğumu ha-

tırlıyorum. İyi bir kütüphanesi vardı. Orası benim için kitaplarla ilk gerçek muhabbetin olduğu yer olsa gerek.

Hocam tecrübelerinizden istifade etmek adına bir de şunu sorsak olur mu? Yıllara göre okuduğunuz metin türlerinde çok ciddi değişiklikler oldu mu? Oldu ise sizce bunun sebebi nedir?

Elbette, insan zamanla, okudukça, yaşadıkça, yaşlandıkça, tecrübe ettikçe değişiyor. Ülke şartları, kişisel durumunuz, ailenizdeki fert sayısı, aileye yeni katılanlar, aileden ayrılanlar, mesleğiniz... Kısaca aklınıza gelebilecek her türlü durum, ister iç etken olsun ister dış etken olsun bu, sizin okumanızı etkiliyor. Okumaya ilkin roman ve hikaye ile başladım ben, zamanla şiirin dünyasına girdim. Hâlâ roman ve hikaye okuyorum, fakat

eskisi kadar çok değil. Geçmişe göre daha seçici olduğumu söyleyebilirim. Öğretmenlikle birlikte hem eğitim hem de dini muhtevalı kitaplarda bir yoğunlaşma oldu. Üniversite eğitiminin ardından okumalarınız daha bölgesel, daha özel oluyor. Bir çeşit derinleşiyorsunuz. Bir meseleyi enine boyuna araştırıyorsunuz. Ancak bu durum herkeste aynı olmayabilir. Serazat zihinler için bir sınır olmayabilir, onlar ilk günkü gibi romanın vaat ettiği hayal dünyasına yelkensisiz kanat açabilirler. Tamamen zevki bir durum. Roman okudukça daha çok insan tanımış ve insanlık hallerine tanıklık etmiş oluyoruz gibi geliyor bana. Rahmetli Nuri Pakdil'in roman okumayana ehliyet verilmemeli mealinde bir sözü vardı.

Çok ilginç hocam.

Evet ben de ilk okduğumda şaşırılmıştım. Ancak şöyle bir etraflıca düşünersek, roman bize insanı anlatıyor. İnsan

psikolojisini öğreniyoruz. Empati yapabiliyoruz kısaca. Trafikte bize en çok lazım olan da empati sanırım.

Hocam sahaflık yaptığınızı da duyduk. Bunun sizin okuma alışkanlığınızda ve yazarlığınızda yönlendirici bir etkisi var mı?

Evet, bir dönem, üniversitede öğrenciyken Üsküdar'da, şimdi yerinde yeller esen Belediye Sahafkar Çarşısı vardı. balıkçılar Çarşısına sırt vermiş bir vaziyette Valide Gülnuş Camii'ne bakan. O çarşıdaki Yedi İklim Kitabevi'nde çalıştım. Yaklaşık dört-beş sene kadar. Fakülteyi kitapçıda bitirdim diyebilirim. Kitabevinde eski kitaplar vardı, yeni yayınları

kitap dağıtım şirketlerinden sipariş ediyor ve alıyorduk. Tezgahta sergiliyor, okurların ilgisine sunuyorduk. Harf inkılabından önce basılmış, Osmanlı Türkçesi ile yazılmış kitaplar da vardı. O kitaplar bizi ucundan kıyısından da olsa sahaf yapıyordu. Rahmetli Nail Esmet ağabey vardı. Öğrenebildiysem sahaflığı ondan öğrendiğimi söylemeliyim. Bir sahaf dükkanında envai çeşit kitap olur. Siz de dükkanında olduğunuz için ne var ne yok bilmek zorundasınız. Müşteriye bilmiyorum deme lüksünüz yok yani. Dolayısıyla dükkanındaki kitapları en kabasından elden geçirmek durumundasınız. Bu da kitabın arka kapak, içerik, içindekiler sayfası, yazar, yayınevi, basım yeri, basım tarihi gibi teknik bilgileri okumak demektir.

Bu elbette okumanıza etki ediyor. Bende etkiisini açıkçası hiç düşünmedim. Yazma konusunda yönlendirici olup olmadığını da bilemiyo-

Roman okudukça daha çok insan tanımış ve insanlık hallerine tanıklık etmiş oluyoruz gibi geliyor bana. Rahmetli Nuri Pakdil'in roman okumayana ehliyet verilmemeli mealinde bir sözü vardı.

rum. Ancak gerek okuma gerek yazma olsun her iki durum için de tek etkiden söz etmek doğru olmaz. Ancak hayatımın dörtbeş senesiyle hemhal olduğum severek yaptığım bu iş elbette okuma ve yazma serüvenimde etkili olmuştur.

Sayın Hocam, kitaplarınıza baktığımızda farklı türlerde metinler görüyoruz. Bunun sebebi nedir?

Farklı türde metin, farklı türde yemek gibidir. Bir güftenin yani şiirin farklı makamlarda bes-telenmesi gibidir farklı türlerde eser vermek. Yazarın düşüncesi aynıdır. Zihnindeki, gönlündeki aktaracak bir form arar ve o düşünce bir formu davet eder.

Daha ziyade öykü ve deneme türünde yazılar yazdım. Eski Türkçe ile de ilgilendim. Ancak sonuçta bir yazar, duygu ve düşünceleri ifade edebilecek çeşitli formlardan yararlanabilir. Ben de eldeki mevcut enstrümanlardan yararlanmak adına farklı türlerde eserler verdim. Ancak hepsi bir araya geldiğinde görülecektir ki,

bütünün bir parçası olarak duruyor o farklı türdeki eserler.

Hocam her yazarın kalemini besleyen kaynaklar vardır. Kiminin çocukluğu kiminin ideolojik düşünceleri. Bu anlamda sizin yazarlığınızı besleyen kaynaklar nelerdir?

İdeoloji ile herhalde dünya görüşünü kast ediyorsunuz. Bu anlamda ideoloji elbette önemlidir. İdeoloji olmadan hayat mücadelesini sürdürmek ne kadar mümkün olabilir bilemiyorum. İdeolojisiz insan herhalde emekliye ayrılmış kişi gibi erkenden çöküverir. Bu elbette bedensel değil, zihinsel bir çöküştür. Biz öncelikle müslümanız der Sezai Karakoç. Ve bizim yapıp etmelerimiz, edebiyatımız, okumalarımız, yazmalarımız hep İslam'ın çizdiği çerçeve dairesinde cereyan eder, etmelidir. Bu anlamda başta dinimiz İslam, Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa ve onların yolunu, izini takip ederek bir medeniyet edenlerin eserleri, benim beslenme kaynağım. Ancak bir yazarı sadece

bunlar beslemez. Her şey besleyebilir. Sokakta gördüğü bir kedi, ağlayan bir çocuk, çocukların sokaktaki oyunları... Aklınıza gelebilecek herşey etkiler yazarı. Bu etkileri içinde erittiğimiz potaya beslenme kaynağı dersek, işte o ideolojimizdir diyebiliriz.

Hocam sizin için bir sakıncası yoksa bir eserinizin yazılma hikayesini bizimle paylaşır mısınız? "Yıldızlara Tutunmak" adlı eseriniz terciğimizdir. Eserin adı neden "Yıldızlara Tutunmak"?

Yıldızlara Tutunmak üç kitap-

Sokakta gördüğü bir kedi, ağlayan bir çocuk, çocukların sokaktaki oyunları... Aklınıza gelebilecek herşey etkiler yazarı. Bu etkileri içinde erittiğimiz potaya beslenme kaynağı dersek, işte o ideolojimizdir diyebiliriz.

Okuduğunuz kitaplar hakkında konuşun. Siz yazsaydınız nasıl yazardınız onu düşünün kitap hakkındaki düşüncelerinizi not edin. Bir defteriniz olsun. Kitaplarınızı oraya yazabilirsiniz.

tan oluşacak bir serinin ilk kitabıydı. Bir diyebilirdim, ancak devamını getiremedim. Nasipse iki ve üçüncü kitapları da tamamlayabilirim.

Bu kitapla, varlık övüncümüz ve sevincimiz Hazreti Peygamber'in arkadaşlarını anlatmayı denedim. Açıkçası oğlum Selmana bir çeşit siyer kitabı denemesiydi. Uzunca bir kitap yerine, 10-20 sayfalardan oluşan farklı beş sahabiye anlatmayı arzuldım. Böylece 15 sahabinin hayat hikayesini anlatacaktım. Beşini yazabildim. Okuyup sevdiyseniz ne mutlu bana. Sonuçta Peygamberimizin arkadaşları bizim için birer yıldız. Öyle diyor bir hadis. "Ashabım yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız doğru yola ulaşırsınız." Ben de bize doğru yolu, istikameti gösterecek beş yıldız işaret ettim.

Necip Fazıl, Nuri Pakdil, Atasoy Müftüoğlu, İsmet Özel, Rasim Özdenören, Cahit Zarifoğlu, Ali Haydar Haksal sevdiğim yazarlardır. Eserlerini okuyarak büyüdüğüm düşünürlerdir. Bana ideolojik bakış kazandıran şahsiyetlerdir. İslam kültür ve medeniyet düşün-

cesini yorumlayan insanlardır.

Hocam yazar olmayı başarması çok zor bir iş olarak görüyoruz. Özellikle şiir yazmayı. Bu manada biz genç okurlara neler tavsiye edersiniz?

Okumak, ama çok okumak gerekir. Çevrenizde kültürü bilgisi ve görgüsüyle beğendiğiniz büyükleriniz, öğretmenleriniz vardır. onlardan hiç çekinmeden okuma konusunda tavsiyeler alınız. Çünkü bir zamanlar onlar da sizin yaşıyordaydı. Onlar da o yaşlarda bir takım kitaplar okudu, kimisini beğendi, kimisini beğenmediler. Beğendikleri kitapları sorun. Okuduğunuz kitaplar hakkında konuşun. Siz yazsaydınız nasıl yazardınız onu düşünün. Kitap hakkındaki düşüncelerinizi not edin. Bir defteriniz olsun. Kitaplarınızı oraya yazabilirsiniz. Zaman zaman dönüp bakarsınız. Hem geçmiş günlerinizi yad edersiniz hem de nasıl bir güzergah takip ettiğinizi görürsünüz. Hem de sizden sonrakilere yol gösterebilirsiniz.

Kendinize bir saha seçip o alanda ilerleyin. Niçin yazacağım, yazmalı mıyım? En önemli

soru bu. Neden yazmak istiyorum? Yazmasam ne olur? Soruyorsunuz şimdi, hocam siz neden yazıyorsunuz diye? Bir mecburiyetim yok yazmak için. Bir maddi gelir de elde etmiyorum. Ancak yazmak sevdiğim bir iş. İnsan keyif ve zevk aldığı bir işi yapmalı değil mi? Kimisi sahibinden. coma girip araba bakmayı seviyor, kimisi güvercin beslemeyi, kimisi haftasonu avıya gidip gezmeyi... Kimisi de okumayı. Kimileri de yazmayı. Ben bu yazmayı sevenlerdenim. Su içmek, yemek yemek, ödev yapmka gibi doğal bir eylem yazmak. Bir farkı yok diğerlerinden.

Hocam kıymetli vakitinizi bize ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Ben de size çok teşekkür ederim. Arşın gölgesinde gölgelenen yedi sınıf insandan biri olabilmeniz duasıyla sizin nezdinizde arkadaşlarınızla selam ederim. Gözündeki parıltı bize umut veriyor. Yılmayın, yenilin ama yese düşmeyin. Düşün ama yeniden kalkın. Düşenin de kalkanın da yardımcısının Allah olduğunu unutmayın. Allah'a emanet olun.

Kısa Oyun

Abdullah Enes KÜÇÜK

Mekân: İngiltere’de bir malikâne

Zaman: 1890–1900

| Kişiler|

< **Senyör** (Mayk’ın babası ve sadece bahsi geçer)

< **Mayk** (Senyörün büyük oğlu)

< **Winstın** (Senyörün küçük oğlu)

< **Joey** (Mayk ve Winstın’ın üniversite zamanından yakın arkadaşı)

< **Çörçil** (Mayk ve Winstın’ın üniversite zamanından yakın arkadaşı)

< **Helena** (Mayk ve Winstın’ın üniversite zamanından yakın arkadaşı)

< **Uşak** (Malikânenin uşağı)

Partiden Sonra

(Malikânedeki büyük partiden sonra Mayk’ın davet ettiği eski arkadaşları dışında herkes dağılmıştır.)

Mayk: Eeee arkadaşlar parti nasıldı? Eğlendiniz umarım.

Joey: Şaka mı yapıyorsun, tabii ki eğlendik.

Helena: Aynı fikirdeyim.

Uşak (Yanaşır.): Efendim, istediğiniz yemek hazır.

Mayk: Güzel, dostlarım buyurun.

Çörçil (Esprili) : Yeterince yiyip içmedik mi?

Joey: Hayır demeyeceğini biliyorum Çörçil.

Çörçil: Yanlış değilsin, hadi gidelim o zaman.

(Arkadaşlar uşakla birlikte yemek salonuna geçtiler)

Çörçil: Şu yemeklere bir bak, ağızım sulandı.

Mayk: Her zamanki Çörçil. (Kahkahalar) Şaka bir yana, malikânedeki bazı odalara

girmesiniz babam memnun olacak.

Helena: Neden girmemeliyiz acaba?

Mayk: Girmeyin dediysem anlaşılmıştır, bu odalar diğer oda kapılarına göre daha farklı kafa kollarına sahiptir.

Joey: Böylece hangi odalara girmeyeceğimizi anlayabiliriz. Hey, bu malikânede bir kütüphane yok muydu?

Winstin: Var şu tarafta, istersen gidelim.

Joey: Tabii olur. Sen de geliyorsun öyle değil mi Çörçil?

Çörçil: Aslında, şey, tamam gidelim hadi.

(Üç kişi kütüphaneye doğru yönelir. Hemen ardından Mayk ve Helena uşak ile birlikte oturma odasına geçerler.)

Joey: Şu kütüphaneye bakın, dünyadaki tüm kitaplar burada olmalı!

Winstin: Her kitabın kendine özgü değeri vardır, bir tane seçip okumanızı tavsiye ederim.

(Üç arkadaş kitap okumaya başlarlar.)

Mayk: Helena, mezuniyetten sonra işe başladın mı?

Helena: Serbest çalışıyorum.

Mayk: Ne güzel! Uşak, bize bi-

rer bardak çay lütfen.

Uşak: Tabii efendim.

(Uşak çayları getirir.)

Mayk: İşte İngiliz çayı diye buna denir, eline sağlık uşak bey...

Helena: Evet tadı güzelmiş. Affedersin, lavabo ne tarafta acaba?

Mayk :(Eliyle gösterir) Şu tarafta, sağdan üçüncü kapı.

(Helena ayrılır.)

Uşak: Efendim biraz daha çay ister miydiniz?

Mayk: Gerek yok, yeterince içtim.

Çörçil: Bu kitap üzücüymüş, fakat çok da güzelmiş.

Joey: Sanırım Fransızlar da yazabiliyormuş.

Winstin: Beğenmenize sevindim. Oturma odasına gitmeye ne dersiniz?

Joey: Bana uyar, hadi gidelim.

Çörçil: Ama kitaplar...

Joey: Çörçil, neredeyse kütüphaneyi okuyacaksın. Bu kadar yetmez mi?

Çörçil: Doğru, hadi gidelim.

(Bu sırada Mayk, uzun süredir gelmeyen Helena'nın kaybolduğunu düşünmüş ve oradan ayrılmıştır.)

Joey: Sessiz ve sakin, tam aradığım...

Çörçil: Kütüphane de öyleydi.

Winstin: Keyfinize bakın. Bu arada abim nerede?

Uşak: Buradaydılar, fakat ayrıldılar.

(Helena acele ile bir şeyler yapıyor gibiydi.)

Helena: İşte burası, sonunda buldum.

(Fakat Helena lavaboda gibi değildi)

Helena: Bu kapının kapı kolunda diğerlerinden farklı olarak altınlı işlemler var. Sanırım aradığım yeri buldum.

Mayk: Helena?

(Helena korkarak zıplar)

Helena: Evet Mayk.

Mayk: Yolunu kaybetmiş gibi görünüyorsun.

Helena: Şey... Hayır, aslında tam istediğim yerdeyim ve şimdi senin de doğru yere gitme zamanının geldi.

Mayk (şaşıarak): Ne, ne demeye çalışıyorsun sen böyle?

Helena: Şimdi görürsün.

(Helena, çantasından çıkardığı hançeri bir hamlede Mayk'a hafifçe saplayıverdi.)

Mayk: Ama... s..sen...ned..en...

(Mayk dizlerinin üstüne düşüp yere yığılır ve kıvranır.)

Helena: Bu iş daha ne kadar sürecek.

(Helena, odada bulunan aile yadigârı antikalar ve değerli takılarla doldurduğu çantasıyla oradan hızla ayrılır.)

Joey: Hey! Bu giden Helena. Hey Helena! Ne bu acele?

Winstin: Dışarı doğru gidiyor.

Joey: Takip edelim belki önemli bir şey vardır.

(Malikânenin bahçe kapısına geldiklerinde dururlar, fakat Çörçil ve Helena koşmaya devam eder.)

Joey: Hey Çörçil, nereye gidiyorsun?

Çörçil: Adiyos, ikramiye için sağ olun.

Helena: Abinin sağlığı yerinde olmayabilir Winstin. (Kahkaha)

(Karşılarna çıkan bir faytona atlayıp gözden kaybolurlar.)

(Winstin dehşetle malikâne-

ye doğru koşmaya başlar, uşak ve Joey de onu takip eder.)

Winstin: Abi, ne taraftasın?

Joey: Otururken gördüğümüzde Helena şu taraftan geliyordu.

Winstin: Çabuk olun.

(Mayk'ın yanına varırlar.)

Winstin: Abi kalk hemen! Hayır bu olamaz, olmamalı ama neden?

(Winstin öfkeden deliye dö-

bolduğunu düşünerek onu aramaya gitmişti.

Joey: Çörçil ikramiyeden bahsediyordu, fakat biz ona bir şey vermedik.

Winstin: Bir şeyler çalmış olmalılar.

Uşak: Efendim önünde durduğumuz oda dağınık görünüyor ve yanlış hatırlamıyorsam kapatmıştım burayı.

Joey: İşte, buradan bir şeyler çalmış.

Winstin: Demek malları çalmak için abimi öldürdüler.

Uşak: Durumları acınası olmalı.

Winstin: Hainler, abimi öldürdüler.

Joey: Sadakat herkesin sahip olabileceği bir şey olabilseydi keşke.

Winstin: Keşke... Hadi abimi götürelim ve babama haber verelim.

ner.)

Winstin: Bunu sana nasıl yaparlar?

Mayk: Beni hemen hastaneye götürün, çabuk!

Uşak: Helena lavaboya gittiğini söyledikten sonra yaklaşık bir saat Mayk Bey, Helena'nın kay-

ASMALAR

Sen as ceketini,
O çeker acısını, asmalar...
Kimi zaman üzüm asması,
Kimi zaman can olan asmalar.

Durmak istemezken gönül pasında,
Yine siz avutun onu yasında.
Siz iki aşına kalp arasında
Sıra dağlar gibi asmalar.

Üzölmek mümkün mü biri kendini unutsa,
Tek suçlu kalır asmalar
Üzüm acı çıkırsa yine suçlu asmalar
Sen ceketini as, yine çeker acıyı asmalar...

Abdullah Taha TAŞKALDIRAN

Sen bildin mi beni gülüm
Ben seni kavradım
Fakat gelmedi dile gülüm.

Sen de gelmeyince
Öldüm sevdamdan gülüm
Hissettim sevgini
Yine de anlatamadım gülüm.

Beraber vakit içindeyken
Anlatamadım gülüm.
Sana neler yazdım
İmalandırdım fakat
Seslendiremedim gülüm.

Tek isteğim
Mutlu olman gülüm
Günlüm paslanmaya başladı
Sen paslanmazsın gülüm...

Gülüm

Ömer Zafer AVŞAR

Yasemin Kapusuz ile Söyleşi

Muhammed Burak KARA

Bana kitap okumayı sevdiren tek bir kahraman olmadığı için isterseniz tek tek saymayayım, başta babam iyi bir örnekti. Sonra özellikle lise edebiyat öğretmenlerimin yönlendirmesi ve ben de yazarlık kabiliyeti olduğunu söyleyerek beni motive etmeleri gerçekten büyük bir nasip imiş.

Yasemin Hanım, mülakat tecrübemizi kabul edip kıymetli vakitinizi bize ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Yasemin Hanım öncelikle kitaplarınızı beğendiğimi belirtmek isterim. Anlaşılmasında için kafa yorulması gereken kitaplardı. (Bazı kelimeler bana göre ağırdı.) Eğer uygun görürseniz size bazı sorular sormak istiyorum.

Ben teşekkür ederim. Çok sevindim. Elbette sorular sorun. Çok mutlu olurum sorularınıza cevap vermektten. Biliyorsunuz ki edebiyat öğretmeniyim. Öğretmenliği de çok seviyorum. Gençlerle sohbet etmek beni her zaman ziyadesiyle memnun eder. Her zaman bekliyorum sizleri sorularınızla, güler yüzünüzle beraber.

Kitaplarımızı okumanız ve de-

ğerlendirmeniz gerçekten ümit verici bir hadise. Şükürler olsun. Üstad Necip Fazıl'ın 'Gençliğe Hitabe' sindeki beklediği gençlik geldi aklıma ve Asım ile Asım'ın nesli. Sizler, onlarsınız. Beklenen gençlerimizsiniz.

Kitaplardaki bazı kelimelerin sizlere biraz ağır olması da çok doğal değil mi? Biz bunca eğitim aldık, okuduk, okuduk, okuduk.

Haliyle görmüş geçirmişliğimiz kelimelerimizi çoğalttı. Zamanla sizlere de aşına olacak kelimele-
rimiz. Kafa yorulması gereken ki-
taplar olması da kitapları değerli
kılar sanki. Kalbimize, aklımıza,
ruhumuza, vicdanımıza hitap
ediyor demektir. Hayat, direniştir.
Yorulacağız tabi. Kafamız
da yorulacak. Kitaplarla
özellikle.

**Sayın hocam bir ya-
zar olarak iyi bir de okur
olduğunuzu düşünü-
yoruz. Kitap okuma ile
ilk temasınızı hatırlıyor
musunuz? Bu anlam-
da bir kahramanınız
var mı? Yazmaya nasıl
başladığınız da öğren-
mek istiyorum. Fakat o
daha sonraki sorula-
rım içinde olacak.**

Daha önce de ben-
zer sorularla karşılaştığımda vaktimi daha
çok okumaktan yana
kullandığımı, iyi bir oku-
yucu olduğumu söyle-
miştim, söylüyorum. İyi bir yazar
olup olmadığımı ben belirleye-
mem çünkü. Bir yazar olarak iyi
bir okur olduğumu düşünüyorum
ben de. Haklısınız.

Kitap okuma ile ilgili ilk tema-
sım diye bir kitap söyleyemem
ama babam benim ilkokul öğ-

retmenimdi. Beş buçuk yaş ci-
varında okula başladım. Kema-
lettin Tuğcu ve Ömer Seyfettin
kitaplarını hatırlıyorum ilkokul yıl-
larımda. Hatırladığım özel başka
bir isim yok. Bulduğumu okuyor-
dum. Sonra ortaokul yıllarımda
gazete ve dergiler de okuyup
takip etmeye başladım. O yıllar-

çok seçmeler ve tasavvufi eser-
lerle hemhal olmuşum.

Bana kitap okumayı sevdi-
ren tek bir kahraman olmadığı
için isterseniz tek tek saymaya-
yım, başta babam iyi bir örnekti.
Sonra özellikle lise edebiyat öğ-
retmenlerimin yönlendirmesi ve

bende yazarlık kabiliye-
ti olduğunu söyleyerek
beni motive etmeleri
gerçekten büyük bir
nasip imiş. Hala gö-
rüşüyorum lise sonda
dersimize giren ede-
biyat hocamla. Hakını
ödeyemem. Minnetta-
rım. Üniversite hoca-
larım, danışmanlarım;
kültür, edebiyat, sa-
nat dünyasından çok
değerli ağabeylerim
hatta yazar arkadaş-
larım hepsi ama hep-
si hala okumalarına
katkı sunarlar. Onların
tavsiyelerini dinlerim,
okumalarına ve yaz-
malarına o tavsiyele-
re göre yön veririm.

Yazmaya nasıl başladığı-
mı daha sonra tekrar sorduğu-
nuzda tekrar anlatayım. Şimdi
şu kadarını söylemek istiyorum.
Malum edebiyat öğretmeniyim.
Öğrencilerimden hep yazmalarını
istedim. Onlar yazmadıkça

da Emine Şenlikoğlu, Şule Yüksel
Şenler, Ahmed Günbay Yıldız gibi
çok okunan yazarlar da vardı
klasik eserlerle beraber. Lise yıl-
larımda daha çok Batı klasikleri
okumuşum. Üniversite yıllarımda
ise Doğu edebiyatından daha

ben yazdım. Güzel örnek oldum sonunda onlara. Aslında bir şekilde yazı yazıyordum ama yayınlansın için yazmıyordum. On iki yıldır farklı yerlerde yayımlanması için de farklı türlerde yazılar yazıyorum. Öğrencilerim de yazdılar zamanla, biz de sizin gibi dergiler çıkardık önce, onların lise yıllarında. Şimdi kendi dergilerini çıkarıyorlar. Farklı dergilerle şair, yazar olanlar ve kitabı çıkanlar da var. İmza gününe gittiğim öğrencim bile oldu. Nasıl güzel bir mutluluk. Hamd olsun.

Benim okuduğum kitaplar bildiğim kadarıyla ilk kitaplarınız. Bu kitapları yazmaya nasıl başladınız, ilham kaynağınız neydi?

Evet. Sonu Olmayan Yazgılar ilk kitap, hepsi hikaye. Tek Kanatlı Senfoni ise ikinci kitabımız, şiir. Bu iki kitap da oturulup yazılmış kitaplar değil. Sonu Olmayan Yazgılar'da yirmi dokuz hikaye var. Yaklaşık bir sene içinde kimi yayımlanmış kimi yayımlanamadan kitaba alınmış hikayelerdi bunlar. Bu hikayeleri yazdığım zamanlarda daha çok mesnevileri okuyordum ve hikayelerin mesnevilerden beslendiğini düşünüyorum. Şiirler de aynı şekilde. Elli iki şiir var Tek Kanatlı Senfoni'de. Çoğu son dönemde

yazdığım şiirler. Bence onların kaynağı da mesneviler ve divan şiiri okumalarım. Serbest tarzda yazılmış şiirler olsalar da.

Yazdığınız iki kitaptan biri hikâye, diğeri ise şiir. Gelecekte başka türde kitaplar yazmayı düşünüyor musunuz? Mesela roman gibi...

Her iki türde yazmaya devam ediyorum. Öncelikle yeni şiirler yeni bir kitap olur gibi geliyor bana ama hikaye de öne geçebilir. Ayır ayrı dosyalar halinde kitap olma yolunda ilerliyorlar. Şiirden yanayım her zaman. Bir cümle eğer dize olabiliyorsa onu asla israf etmem, şiir olması için elimden geleni yaparım. Olmuyorsa düz yazılarda kullanırım. Kelimeler de kaderle yerli yerlerindeler.

Mesela roman yazar mıyım? Başladım aslında ama ilerleyemedim. Biterse güzel olacağını düşünüyorum. Yeni bir teknik deniyorum romanda da. Mektuplardan ve şiirlerden oluşuyor ama ya nasip. Bunu da ilk defa size haber vermiş oldum. Dedğim gibi biter mi bilmiyorum. Roman yazmayı da deniyorum en azından.

Edebiyata daha doğrusu yazmaya ilginiz nasıl başladı?

Yayınlanmamış yazılar için

olmalı kasdınız. İlkokul yıllarından itibaren en sevdiğim ders Türkçe oldu. Özellikle güzel yazı dersleri ve kompozisyon dersleri. Ortaokuldaki Türkçe öğretmenlerim kompozisyonlarımı çok beğenir, yazmaya teşvik ederlerdi. Edebiyat dersleri de öyle idi. Şiir ezberlemek, edebiyat araştırmaları yapmak, arkadaşlarımla edebiyat yıllık ödevlerini gönüllü olarak yapmak en güzel eğlencem, hobimdi. Günlükler yazmaya başladım daha sonra. Şimdi anlıyorum ki onlar beni geliştirmiş. Yazmaktan soğumak diye bir tabir var. Günlüklere duygularımı, düşüncelerimi yazmak beni yazmaya ısındırmış. Bir de kitap okurken aldığım notlar. Adeta o kitabın yazarıyla kitap hakkında konuşuyormuşum gibi yazmak. Şimdi benim kitaplarımla da altı çizilerek okunduğunu, notlar alındığını, sayfalarının kıvrıldığını gördüğümde çok mutlu oluyorum. Kitabın hakkı verilmiş oluyor. Bu sorunun aslında direkt cevabını düşünmüş oldum bu vesile ile ve çocukluğumdan beri kitabı sevmem yazmaya da ilgim olduğu anlamına geliyormuş zaten kanaatine vardım. Çok çok erken başlamış bu ilgi neticede. Şükürler olsun.

Açık konuşmak gerekirse biz gençler olarak bazen kitap okumaya üşeniyoruz veya isteksizlik halinde oluyoruz. Bunu nasıl aşabiliriz?

İlahi! Gülümseyerek elbette cevap vermeliyim bu sorunuza. Üşenmek asrın sözcüğü... İsteksizlik de... Nasıl da bulmuşsunuz sizi yoran bu kelimeleri. Aşmak için aşmayı istemek gerekiyor. Bazı şeyler ancak harekete geçmeyi gerektirir. İlk başta kolay okunacak kitaplar seçebilirsiniz. Cahit Zarifoğlu'nun Yürekdede ile Padişah adlı kitabını çizgi kitap şeklinde görmüş ve bu tarz kitaplarla başlayabiliriz, demiştim öğrencilerime. Daha keyifli kitaplar, Ömer Faruk Dönmez, Hasan Aycın, Murat Menteş vb yazarlardan kitaplar okumuştuk. Çok da isim saymak istemiyorum aslında unutacağım da çok olur diye. Mutlaka seveceğiniz kitaplar vardır, henüz karşılaşmamışsınız demektir ama olmadığı anlamına gelmez. Telefonları bırakabilmek gerek bir yandan da okuyabilmek için. Ben şu yaşımda kitap okuyacağım zaman çoğunlukla telefonumu kapatır, kaldırırım. Hayatı rölantiye almak diyoruz biz, yavaşlamak, anı yaşamak... Kitaplar bunun için var. Ancak şu devirde sanal ortamlardan,

sosyal medyadan kitaba çok da vakit kalmıyor gibi. İsterseniz olur. Bir kere kitabın güzelliğini tatma imkanı bulursanız gerisi gelecektir.

Siz de bizim gibi İmam Hatip lisesinde okumuşsunuz. Benim asıl sorum şu olacak. O zamanki imam hatipler ile şimdiki imam hatipler arasındaki farklar neler? Özellikle kitap okuma veya okunan kitapların tercihinde...

Çokça şükrederim. İmam Hatip lisesi mezunuyum. Üç yıl ortaokul, üç yıl lise olmak üzere altı yılım iyi ki imam hatip okulunda geçmiş. Zaman zaman derslerde sohbet ederken öğrencilerime anlattığım olur. Bizim zamanımızda yarışmalar, programlar, etkinlikler vb. çok daha kıymetli idi. Küçük bir kütüphanemiz vardı. Hiçbir şey bulamazsam ansiklopedi okurdum. Bilgi yarışmalarına vs de kitap hediye edeceklerse katılırdım. Karşılaştırma yapamam dün ve bugün arasında. Her devrin imtihanı başka türlü. Bizim zamanımızda da isteyerek de gelen vardı okula, istemeden gelen de. Kitap okuma ve kitap tercihinde şunu söyleyebilirim ki şimdi okuyan, yazan öğrenciler daha bilinçli bir şekilde yol alabiliyor. İmkanlar daha fazla. Benim ancak

üniversitede okuyup anladığım kitapları ki biri de Ahmet Hamdi Tanpınar'dır, okuyan ve anlayan öğrencilerim de var. Hiç kitap okumayanlar da. Kütüphanelerden çıkmayan da, hiç kütüphaneye gitmeyen de. Biz edebiyat öğretmenlerinin, yazarların vazifesi, misyonudur kitabı sevdirmeye çalışmak, elimizden geldiğince. Fantastik ve macera romanları okuyan öğrencilerimiz de çok artık. Ne okursanız okuyun da diyemiyorum tabi. Ruhumuzu saran, sarsan bir eylem okumak eylemi. İlgi alanına göre edebiyat öğretmenleri size her zaman kitap konusunda tercihli seçenekler, olanaklar sunacaklardır. Yeter ki siz isteyin.

Eserlerini okumayı sevdiğiniz Türk yazarlar kimler? (Neden bu isimleri seversiniz?)

İsim zikretmeyi çok sevmiyorum demiştim daha önce de. Tekrar olacak. Neden? Çünkü çok fazla okuduğum, sevdiğim yazar var. Yaşayan çok fazla değerli şair, yazar arkadaşım, üstadım, ağabeylerim, ablalarım var. Hangi birini sayabilirim ki? Hem sonra mutlaka unuttuğum olur anmayı. Üzülürüm. Üzülürler. Gerçi biz, bizi biliyoruz. Bütün kitaplarını okuduğum yazarlar var. Birkaç isim söyleyeyeyim madem sordunuz. Nazan Bekiroğlu,

Gökhan Özcan, Tarık Tufan, Sibel Eraslan... Değerli ağabeyler var sizler için. Tanışın mutlaka diyeceğim isimler. Şahsiyetleriyle de kalemleriyle de kemale ermiş isimler. Mütevazı Müslümanlar. Ali Emre, Taha Kılınç, Said Yavuz... Şahsi olarak da tanışmanız gereken isimler olarak ilk aklıma gelenler. O kadar çok ki okuyabileceğimiz şair ve yazarlarımız. Yine hamd edelim. Ben romanda, hikayede, hatırat-ta, şiirde çok farklı edebiyatçıları okuyorum. Sayamayacağım bu sebeple. Ya da ayrı ayrı kategorize etmek gerek. Sezai Karakoç, İsmet Özel, Cahit Zarifoğlu, Rasiim Özdenören. Bunlardan birinden bir şey okumadan günü bitirmem mesela. Ömer Lekesiz Ağabey, Ali Haydar Haksal, Nurrettin Durman, Şakir Kurtulmuş ağabeylerim benim için çok çok kıymetlidirler. Osman Koca, Şule Köklü mutlaka okuttuğum yazarlar. Saymakla bitmez. Türk edebiyatının sözde değil özde de zengin olduğunun işaretidir bu da. Sizler de ilerde bu halkaya dahil olacaksınız inşallah. Sizlerin de Türk edebiyatına birer katkınız olacaktır, azmeder ve sebat ederseniz okumakta. Dergi ile başlamışsınız. Yolunuz açık olsun. Nice sayılara ulaşsın.

Parantez içindeki sorunuzu

tek hamlede cevaplayabilirim gibi. Yüzde birini bile sayamadım sevdiğim yazarların ama neden sevdiğim sorusunun cevabı ortak alanlarında çok iyi oldukları için. Bana kitabı bırakmadan sonuna kadar okuttukları için. İyi bir kitap okuduğumda dünya ayrı bir güzelleşiyor gözümde. İyi ki varlar, iyi ki var-sınız, iyi ki varız.

Kitaplarınızda kullandığınız dil ve üslup edebiydi. Peki günlük hayatınızda konuşurken de dikkat eder misiniz buna?

Yine gülümseten bir soru oldu. Müteşekkirim. Evet. Edebi dilim. Öğrencilerimden "Sizi anlamıyoruz" diyenler olmadı kullandığım edebi dil dolayısıyla. Ders anlatırken daha günlük kelimeler seçiyorum ama zaman zaman edebiyat sohbetlerinde bizim anladığımız dilden konuşsanız diyenler oluyor. Osmanlı Türkçesi bazen. Çok yazdığım zamanlarda konuşmama da aksediyor haliyle. Memlekete gittiğimde hemen Amasyalı ağız ile konuşmaya da başlayabiliyorum. Bence hep edebiyatı çok sevmemden kaynaklanıyor bunlar. Tiyatro da oynadım, yazdım. Özellikle edebi dil kullanmıyorum konuşurken ancak dediğim gibi meşguliyetim dilime de sirayet ediyor.

Benim ancak üniversitede okuyup anladığım kitapları ki biri de Ahmet Hamdi Tanpınar'dır, okuyan ve anlayan öğrencilerim de var. Hiç kitap okumayanlar da, kütüphanelerden çıkmayan da, hiç kütüphaneye gitmeyen de. Biz edebiyat öğretmenlerinin, yazarların vazifesi, misyonudur kitabı sevdirmeye çalışmak, elimizden geldiğince.

Bir güzel hatıram var anlatmak istedim izninizle. Sizin gibi henüz liseye yeni başlamış öğrencilerime edebiyatın ne olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Anlamıyoruz hocam, diyorlardı. Tekrar anlatıyordum. Soyut bir kavramı somutlaştırmaya çalışmak hayli zor elbette. Türkçeyi yeni öğrenen bir öğrencime "Yine anlamadım hocam." deyince, "Ama seni de artık sofraya bezinin arasında unutup şu camdan silkeleyeceğim." dedim. Zemin kattaydık. Bütün sınıf kahkahalarla güldü. Şimdi anladım hocam edebiyatı, dedi. Bence edebiyat, müfredatın ötesinde bir ders. Onlarla birlikte yazmaya devam ediyorum ben de. Ve hala onlar yazmadıkça ben daha çok yazmış oluyorum.

Özet olarak söylemem gerekirse bunca malumattan sonra, özellikle edebi dil kullanmaya gayret ettiğim yok rutin hayatta ama günlük konuşma dilimin de edebiyata yakın, yatkın olduğu söylenebilir.

İnsanların hikayesi olduğu gibi kitaplarında bir hikayesi olduğunu düşünüyorum. Tanrının bizi dünyaya gönderip anne babamıza emanet etmesine benzetirim yazar-kitap-okur arasındaki ilişkiyi. Sizden bir kitabınızın hikayesini dinlemek

isteseek bunu bize anlatır mısınız?

Çok güzel. Maşallah. Öyledir. Sonu Olmayan Yazgılar. Yazmaya devam ediyordum ama bir kitabım olsun diye girişimde bulunmamıştım. Biliyorsunuz covidli günlerimizi. Artık bir kitabın olsun diyen ağabeylerimin vesilesi ile bir ay içinde yayımlandı. Bilgisayar bozulunca yazılarım kaybolmuştu. Öyle derin bir üzüntü yaşamıştım ki anlatamam. Sonra kurtardık çoğunu ve iki kapak arasında olması gerektiğini düşündük. Hala elime aldığımda Sonu Olmayan Yazgılar bana mucize gibi gelir. Yeni kitaplar için de hazırlık yapıyoruz ama onun yeri bir başka olacak her zaman.

Yasemin Hanım bize vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederiz. Son sorum biz gençler için olacak. Mesela ben henüz

bir şey yazmıyorum. Ama okumaya gayret ettiğimi söyleyebilirim. Okumak konusunda sizden nasihat istesek bize neler söylediniz?

Din nasihattir denir. Nasihat denir mi bilmem ama yazmıyorsanız yazmayın. Ödevler dışında tabi. Yazmak için acele etmenize hiç gerek yok ama okumak için acele edin. Okumadığınız her gün gerçekten zarardasınız. Mutlaka size hitap eden kitaplar var. Bulun onları. Yalnızlığınızı, duygularınızı, düşüncelerinizi, hayatınızı paylaşın. Bakın her şey nasıl başka olacak. Mucize mi? Evet. Mucize. Mucizelere inanın. Yeni gün yeni güzellikler getirsin hayatınıza, yepyeni kitaplar...

Ben çok teşekkür ediyorum sizlere. Size Edebiyat Çorbası başlıklı, öğrencilerime yazdığım yazıyı okumak istiyorum izninizle. Onlara yazdığım masalı da. Siz de arkadaşlarınıza okursunuz inşallah. Sizleri seviyoruz. İstikbalimizsiniz. Kökü mazide olan atiyiz. Değil mi? Umutla... Yarınlara...

Allah'a teslimiz ve Allah'a emanetiz. Varlığınıza şükürle... Şen olsun gönlünüz. Esen kalın.

Çat... Çat... Çatırt... Bu sesler Mehmet'in ağır uykusunu bölmeye yetmişti. Normal zamanda yakında bomba patlasa bile uyanmayacak kadar derin uykuya sahip olan Mehmet'i bu sesler uyandırmıştı. Şaşkın bir şekilde uyanan Mehmet, bu seslere dikkat kesildi. Bu sesler, annesinden veya babasından geliyor olamazdı. Çünkü annesi ve babası o gece komşulardan birinde kalacaklardı. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu. Hırsız...

Seslerin etkisinden hızlı bir şekilde kurtulan Mehmet, hızlıca ne yapabileceğini düşünmeye başladı. Hırsız olduğu yere inip onu yakalayabilirdi ama bu çok tehlikeli olurdu. Pencereden aşağıya atlayıp anne ve baba-

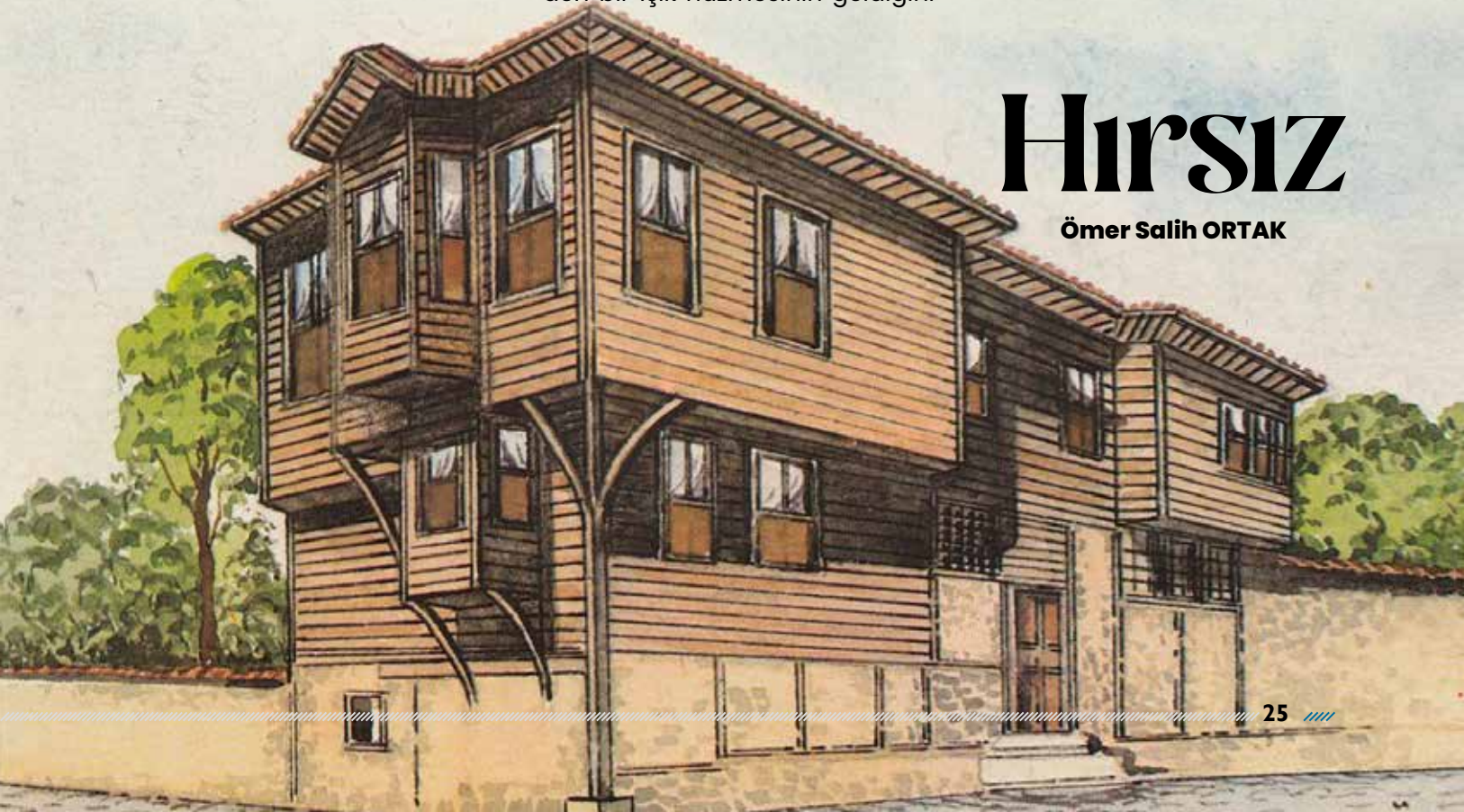
sının kaldığı yere gidip haber verebilirdi, fakat bunu yaparken de kendine zarar verebilirdi. Geriye bir tek olasılık kalıyordu. O da hırsız gidene kadar onu gözlemlemek ve ilk fırsatta da evin telefonundan polise haber vermek... Ona en mantıklısı bu gibi geliyordu. Bu yüzden bu seçeneği uygulamaya karar verdi. Öncelikle sessizce aşağıya inip hırsızın nerede olduğunu bulması gerekiyordu. Bunun için parmak uçlarına basarak evin üst katına çıkan ahşap merdivenlerden inmeye başladı. Şansı gayet yaver gidiyordu. Çünkü ne zaman bu merdivenlerden çıksa hep ses çıkarırlardı ama bu sefer hiç ses çıkarmamışlardı. Giriş kata ulaştığı zaman salonun olduğu yerden bir ışık huzmesinin geldiğini

gördü. Galiba hırsızın bulunduğu yeri tespit etmişti. Bu heyecanla hızlı ve sessizce ev telefonunun bulunduğu yere gitti. Hızlıca 155'i çevirdi ve fısıltıyla durumu oradaki görevlilere anlattı. Karşı taraftan onayı alınca ahizeyi yerine bıraktı ve beklemeye başladı.

Aradan on beş dakika geçmeden evin etrafından birçok siren sesi duyulmaya başladı. Evin içinde kapana kısılmış halde kalan hırsız ne olduğunu anlayamadan kısıvrak yakalandı. Mehmet polisten tebrikleri alırken çok azılı bir kaçağı yakalamış olduğunu öğrendi. Büyük bir gururla yatağına giderken anne ve babası ona sevinç çığlıkları ile sarıldılar. Evin ve o mahallenin yeni kahramanı artık Mehmet'ti.

Hırsız

Ömer Salih ORTAK

Zümrüt Gece

Mustafa Cevahir

Kahramanlar: Elis, Bekçi, Heykeltıraş, Anne

Sahne 1

Orman içinde bir kulübe... Yıldızlı bir gece...

Eski bir mutfak

(Elis içeri girer)

Elis: Ne yapıyorsun anne?

Anne: *(Kaşları çatık)* Yemek yapmaya çalışıyorum.

Elis: *(Annesine doğru yaklaşarak)* Kime sinirlendin yine?

Anne: Yok kızım... Sinirli değilim, sadece biraz stresliyim.

Elis: Niye ki?

Anne: *(Çekingen bir tavırla)* Bu gece zümrüt gecesi. Çok büyük kutlamalar yapılacak. Atamız

Zümrüt Ana'nın vasiyeti. Her yıl bu gece kutlanır.

Elis: Ne güzel işte, bunun nesi kötü ki?

(Kapı kendiliğinden gıcırdayarak açılır.)

Anne: Bak, zaman yaklaşıyor. Hadi dışarı çıkalım.

(Çıkarlar)

Sahne 2

Rüzgârın hâkim olduğu bir orman, ağaçlar ve kayalıklar...

(Anne, bekçiye yaklaşır)

Anne: Biliyorsun durumu, bu işi erken bitirelim.

Bekçi: Hiç merak etmeyin Ha-

nımefendi, ben şimdi heykeltıraş çağırıyorum.

Elis: *(Şüphe ve merak ile)* Anne! Kimse yok burada. Benden bir şey mi saklıyorsun sen? Ne konuştun bekçiyle?

Anne: *(Yutkunarak)* Hiçbir şey.

(Heykeltıraş girer)

Heykeltıraş: *(Anne ile bekçiye yanına çağırarak)* Ne yapacağız?

Anne: Tamam, bunu yapmak doğru muydu bilmiyorum; ama gece oluşmadığı sürece ateş böceğinin, yıldızların, ayın, ışığın veya gökyüzünün ne anlamı olur ki! Birkaç tane yalan söylemiş olsam da buna değecek bence.

(Heykeltıraşa yönelerek) Bitirmişsindir umarım.

Heykeltıraş: Tabi ki de Hanımefendi, son birkaç dokunuşla hazır hale gelir.

Anne: Güzel, ben " Beş" dediğimde göstereceksin tamam mı?

(Bekçi, pastayı alıp gelir)

Bekçi: Nereye koyayım bunu?

Anne: Koy şuraya bir yere, Elis görmesin yeter.

(Anne, Elis'in yanına oturup uzanır ve bir yıldızı işaret eder.)

Anne: Ne kadar parlak değil mi?

Elis: *(Konuşulanların bazıları-*

nı duyduğunu çaktırarak) Gece olmasa önemsizdi ama gerekli ortam olduğu için, evet çok parlak.

Anne: *(Şüphe ile)* Peki ya gerekli ortam oluşmazsa, o gerekli ortamın oluşturulması gerekir miydi?

Elis: *(Net)* Hayır.

Anne: O zaman yıldızlar boşu boşuna mı orada?

(Anne çaktırmadan birden beşe doğru saymaya başlar)

Elis: Sadece parlayacakları zamanı bekliyorlar.

Anne: Beş!

(Heykeltıraş ve bekçi girerler)

Berber: İyi ki doğdun Elis!

Elis: Zümrüt Ana?

Anne: Üzgünüm, Elis ama zaman tükendi ve yıldızın parlaması gerekiyordu.

Elis: Önemli değil, anne. Zaten anlamıştım ama yalan söylemene gerek yoktu, yani aramızda da kutlayabilirdik yine.

Anne: Haklısın kızım. Bir şeyin özel olması için yalanlarla çevrili olması gerekmiyor.

Elis: Olsun yine de bu, en iyi zümrüt gecem oldu.

(Beraber sarılırlar)

Amaç

Hüseyin Fatih ÖZDEN

Güneşli bir sonbahar günüydü. Hafif ılık bir rüzgâr, pencereden içeriye doğru esiyordu. Dışarıda ağaçların sararmış yaprakları, rüzgârda hüzünlü hüzünlü savruluyordu. Savrulan yaprakların o hoş sesi ve pencereden esen o rüzgârla birlikte Süleyman da masasında bir hikâye yazmayı planlıyordu.

Bir çobanın dağlarda geçen hayatını mı yazsardı? Yoksa uzak diyarlara giden bir gencin hayata karşı mücadelesini mi? Bilemiyordu ne yazacağını. Durdu ve düşünmeye devam etti. Masasının en uç köşesinde duran kahve bardağına gözü ilişti. Bir yudum almak için uzandığında bir şey fark etti. Leylekler...

Leylekler toplanmıştı. Uzak bir

yolculuk vardı önlerinde. kilometrelerce uçup varacakları yeni evlerine. Yaz bitmişti. Sonbahar gelmişti. Soğuklar yavaş yavaş başlayacaktı. Duramazlardı ki soğuk bir yerde. Günlerce emek verip yaptıkları evlerinden ayrılıyorlardı. Onların da hayatı buydu nasıl olsa. Sürekli göç etmekte.

Bir anda eski insanlar geldiklerine Süleyman'ın. Onlar da aynı bu leylekler gibiydi. Göç etmek hayatlarının bir parçasıydı. Teknoloji yoktu ki o devirlerde. İnsanlar atlarla gezerlerdi, sürekli savaşlar olurdu. Barınmak ve karınlarını doyurmaktı tek amaçları. Acaba o zamanda gençler nasıl yaşıyorlardı? Hayal bile edemiyordu. Her zaman hayata karşı

dik durmalıydılar. Yoksa alır götürürdü onları hayat. Yapacakları çok iş olmalıydı herhalde. Her an savaş olabilirdi. Babalarını annelerini kaybedebilirlerdi. Ama onlar da bu leylekler gibi can atıyorlardı yaşamaya. Binlerce kilometre yol gidebilirlerdi yaşamak için. Düşündü...

Her şeyin bir amacı vardı. Yaşamaktı, bu hayatı zorluklarla yaşamaktı. Yeri geldiğinde keyif almaktı. Leylekler, insanlar ve nice canlı da böyleydi zaten. Bu düşünceler içinde kahvesinden bir yudum aldı. Düşünceler âleminde gezinirken kahvesi buz gibi olmuştu. Güldü, kendi kendine arkadan gelen hoş yaprak hışırtıları ile birlikte. Her şeyin bir amacı vardı...

Kırklareli Longoz Ormanları

Alperen YAKUT

Merhabalar; bu yazımda sizlere Kırklareli Longoz Ormanlarına yapmış olduğum geziden aklımda kalanları aktaracağım.

Kırklareli'ne varmak için İstanbul'dan yola çıktım. Yaklaşık dört saat sonra göllerin ışıltısı ve ormanın o ihtişamlı yeşilliğiyle karşı karşıya geldim. Arabamdan indiğim gibi karşımda duran, içinin çeşit çeşit güzelliklerle dolu olduğu ormana girmek için iri çakıl taşlı ve hafif kumlu olan patikaya ayağımı bastım ve ilerledim.

Patikada ilerlerken güneşin uzun ağaçlar arasından geçen ince ışığı ve kuşların cıvıltısıyla huzur buldum. Biraz ilerledikten sonra karşıma ufak bir göl çıktı. Bu gölün kenarında biraz dinlendikten sonra tekrar yola koyuldum. Burada zaten öğle vakti gelmiştim ve burada konaklamayacağım için fazla vaktim kalmamıştı. Bu yüzden biraz daha patika üzerinde yürüdükten sonra at binme tesisine ulaştım. Amacım ata binmeyi de deneyimleyerek uy-

gun bir yerde çantamda getirdiğim atıştırmalıkları yemekti. Öyle de yaptım ve bu sefer yolu biraz daha uzatarak farklı bir patikadan gölün yanından yürüyerek geri döndüm.

Longoz Ormanlarına olan gezim, zamanım kısıtlı olduğu için fazla uzun olamadı ama çok zevk aldım bu geziden. Siz de yolunuz düşerse kesinlikle gelip bu muhteşem ormanı gezip görmelisiniz. Hatta vaktiniz varsa kano turu yapmayı da unutmayın.

BAŞKA HAYAT

Zeyd Siraceddin ATLI

Gelecek gelmekte, günler geçmekteydi. Her geçen gün daha da tehlikeli ve kalabalık hale gelen sokaklarda ekmek peşindeydik. İnsanlara durumumuzu anlatamamak, bizi içten içe bitiriyordu. Belki pek yakışıklı değildik, ama içimiz güzeldi. Çıplak ve biraz da kirli olan ayaklarımızla yağmurda yürümek o kadar yorucu ve istiraplıydı ki... Su birikintileri derya deniz gibi geliyordu adeta. Karnımız aç, başımız ıslaktı. Şimdi soruyorsunuzdur tabii, niye yardım istemiyorsunuz, diye. Dedim ya bizi burada pek sevmezler. Aslında niyetimiz kötü değil. Karın tokluğuna yaşıyoruz işte.

En büyük lüksümüz peynirlerdi. Evimizin yanında büyük bir şarküteri dükkânı var. Peynirleri o kadar lezzetli ki. Çalmak elbette hoş bir şey değil, ama karnınız aç ve evde sizi bekleyen bir aileniz olunca buna mecbur kalıyorsunuz maalesef. Ben de istemez miyim ailemle refah içinde yaşayayım! Çalmayı da öyle hafife almayın. Bu uğurda nice arkadaşlarımızı

kaybettik. Neyse moralimizi bozmayalım.

Size ailemden de bahsedeyim. Evimiz pek lüks değil. Üstelik her yanı akıyor. Yağmur, bizim için her zaman felaket değil aslında. Sadece o zaman yıkanabiliyoruz. Bir de yağmur yağınca evimiz deniz manzaralı oluveriyor. Belediye, evimizin altından kanalizasyon hattı geçirdiği için kokudan durulmuyor. Tüm seneyi burada geçirdiğimiz söylenemez. Sadece kışın. Yazları sokağın karşısında kocaman bir park var orada kalıyoruz. Açık havada uyumanın zevkini inanın yaşamayan bilemez...

Velehasılı size hayatımı anlattım. Anlatabildiğim kadar. Az kalsın unutuyordum, ben müsaadenizi isteyeyim artık. Abimi ziyaret etmem lazım. Geçenlerde, fırındaki ekmek dolabına girmeye çalışırken kuyruğu kapana kısılmıştı. Eli boş gitmek olmaz. Biraz peynir almıştım, pardon çalmıştım onu götürüyüm. Haydi selametle...

“İki Şehrin Hikâyesi”

Muhammed Azam ASLAN

“İki Şehrin Hikâyesi”, İngiliz yazar Charles Dickens’in 1859 yılında yazdığı ve 200 milyon üzerindeki satışı ile tüm zamanların en meşhur edebiyat eserlerinden birisidir.

Yazarımız Charles Dickens, 7 Şubat 1812 – 9 Haziran 1870 tarihlerinde yaşamıştır. Tam ismi Charles John Huffam Dickens’dır. Kendisi, Viktorya Dönemi’nin birçok kişi tarafından en büyük yazarlarından birisi olarak kabul edilir. Kendisinin bu romanı dışında birçok eseri bulunmaktadır. Yazarın genel olarak ön plana çıkan özelliklerinden birisi, oluşturduğu kahramanların okuyucu tarafından oldukça benimsenip sevilmesi ve kendi hayatlarındaki kişileri romandaki karakterleriyle eşleştirebilmesidir. “İki Şehrin Hikâyesi” adlı romanda da bu özelliği oldukça ön plandadır.

Charles Darnay, Fransız ihtilali’nin karanlık yüzünü ortaya koymakta, Bayan Pross sivri söz-

leriyle bir İngiliz hanımefendiyi temsil etmekte ve Bay Lorry de klasik bir iş adamını temsil etmektedir. Karakterlerin en önemli özelliği bu kitabın her dönemde görebileceğimiz türde insanları temsil etmeleridir. Bay Lorry ve Bay Stryver gibi insanlar, her dönemde bulunabilecek türde profile sahip karakterlerdir.

Yazarın bu eserinin bu kadar çok sevilip yıllardır okunmasının nedenlerinden birisi, yazarın kendi hayatından da kesitler vermesi olabilir. Örneğin Charles Dickens, on iki yaşında bir çizme

boyama fabrikasında çalışmak için okulu bırakmıştır. Doktor Manette’nin on sekiz yıllık mahkûm kaldığı sürede yaptığı etkinliklerden birisi de ayakkabı yapımıdır. Yazar burada hayatında yaşadığı zorlukları Doktor Manette aracılığıyla okuyucuya aktarmıştır.

Yazar bu kitabında, yaşadığı dönemde Avrupa’nın nasıl bir kaostun içinde olduğunu anlatmıştır. Bu roman, Avrupa tarihinin kara sayfalarıyla dolu olduğunu göstermektedir. Avrupa’da güçlünün güçsüzü nasıl ezdiğini, iyi kötü demeden herkesin nasıl taraflı bir şekilde yargılandığını ve en önemlisi Avrupalı insanların nasıl gaddar olabileceğini kendi içlerinden çıkarmış oldukları bir yazar tarafından öğrenmiş olduk. Ayrıca “İki Şehrin Hikâyesi” milliyetçiliğin iyi ve kötü yanlarıyla büsbütün ortada olduğu bir romandır. Bundan dolayı milliyetçilik kavramının iyi bir şekilde işlenmiş olduğunu söyleyebiliriz.

Kitap bize dönemin içinde bulunduğu dönemin karmaşık yapısı ve bu yapının içinden çıkmış bir fedakârlık abidesini ve bir aşk hikâyesinin ortaya çıkışını anlatmaktadır. Son olarak bu kitabı, sürükleyici bir roman okumak isteyen herkese tavsiye ederim.

“İki Şehrin Hikâyesi”, iki büyük ülkenin başkentleri arasında geçmiştir. İngiltere’nin başkenti Londra, oldukça medeni toplum ahlakına sahip bir kent olarak karşımıza çıkmıştır. Ancak Fransa’nın başkenti Paris, bunun aksine karmakarışık, dolu dolu bir şehir olarak ele alınmıştır.

Paris, toplumun yaşadığı farkırlıkla sınıf ayrımının doğurduğu isyanlar ve fikir savaşları içinde olan bir şehirdir. Ayrıca Paris; oldukça iğrenç sahnelere tanıklık etmiş bir şehir olarak karşımıza çıkmaktadır. Örneğin Dickens, insanların açıklıktan, sokak ortasında kırılan viski varillerinden dökülen viskiyi kanalizasyon ızgaralarından elleriyle bebeklerine kutsal su olarak içiren bir toplum karşımıza çıkarmıştır. Başka bir korkutucu olay da giyotin her inişinde mutluluktan bağırarak binlerce kişinin ortaya koyduğu tablodur.

Romanın sürükleyici yönlerinden de bahsetmeliyim. “İki Şehrin Hikâyesi”ni bir dizi serisi gibi düşünebiliriz. Romanı okumak-

tan yorulan gözlerim kapanmak üzereyken her yarıda bırakışım da acaba ne oldu, nasıl devam edecek gibi sorular zihnimde yer kaplamıştır. Ayrıca etrafımda gördüğüm okuyucuların çoğunun yakındığı konulardan biri olan gereksiz betimlemelerin aksine, bu romanda betimlemeleri okurken her seferinde zevk aldım. Çünkü olay akışıyla beraber verilen betimlemeler genel olarak tam tadında kesiliyor. Bu sayede okurken sıkılmıyorsunuz.

Romandaki kişilerin bazen adıyla bazen de soyadıyla verilmesi, romanın okunuşunda kafa karışıklığına neden olabilmektedir. Romanda kişilerin geçmişleri farklı bölümlerle teker teker anlatıldığı için kişilerin birbirleriyle bağlantı kurmaları için romanı yarılamak gerektiği söylenebilir, ancak bağlandıktan sonra oldukça hızlı bir şekilde olaylar birbiri ardınca ilerlemektedir.

Romanda beni en etkileyen karakter Bay Sdyney’dir. Bay Sdyney, yaşamak için umudu kal-

mayan bir insan profiliyle karşımıza çıkmıştır. Kendisi çok zeki ve yetenekli bir avukat olmasına rağmen, onun en yakın arkadaşı olarak gördüğü Bay Stryver tarafından sömürülmektedir. Kendisi Bay Darnay’ı iki kez kurtarmış ve bunu yaparken zekâsının ne kadar üstün olduğunu satranç ustası gibi bize göstermiştir.

“İki Şehrin Hikâyesi” adlı romanın 1935 yılında vizyona giren bir de filmi vardır. Bu film, çoğu kitaptan uyarlanan filmlere göre kitapta yazılanlar daha az değiştirilerek sunulmuştur. Bu yönden filmi izleyenler, kitabı okumuş kadar olmuştur.

Özetlemek gerekirse Kitap bize dönemin içinde bulunduğu dönemin karmaşık yapısı ve bu yapının içinden çıkmış bir fedakârlık abidesini ve bir aşk hikâyesinin ortaya çıkışını anlatmaktadır. Son olarak bu kitabı, sürükleyici bir roman okumak isteyen herkese tavsiye ederim.

Ahmet Sezai Karakoç

Yusuf Selim GEZGİN

ESERLERİ

Körfez, Şahdamar, Hızır'la Kırk Saat

Sesler, Taha'nın Kitabı, Kıyamet aşısı,

Gül Muştusu, Zamana Adanmış Sözler, Leyla ile Mecnun, İslam'ın Dirilişi, Yunus Emre, Edebiyat Yazıları 1 ve 2 ve birçoğu daha.

KAZANDIĞI ÖDÜLLER

- 1968 Milli Türk Talebe Birliği Milli Hizmet Madalyası
- 1970 Sürgündeki Macar Yazarları Gümüş Madalya Ödülü
- 1982 Türkiye Yazarlar Birliği Hikâye Ödülü
- 1988 Türkiye Yazarlar Birliği Üstün Hizmet Ödülü
- 1991 Dünya Sanat ve Kültür Akademisi Ödülü

AİLESİ

- Annesi Emine Hanım
- Babası Yasin Bey

Sezai Karakoç hiç evlenmemiştir.

Hayatı

20.Yüzyılın en büyük şair, yazar ve düşünürlerinden olan Ahmet Sezai Karakoç 22 Ocak 1933 yılında Diyarbakır şehrinin Ergani ilçesinde dünyaya geldi. Babası orta halli bir tüccar olan Yasin Bey'dir. Annesi ise bir ev hanımı olan Emine Hanım'dır. Yasin Bey, 1.Dünya Savaşı'nda Kafkasya Cephesi'nde çarpışırken Ruslar tarafından esir alınmıştır. Dedesi Hüseyin Bey de Plevne Savaşına katılmış, Gazi Osman Paşa'nın takdirini kazanmış yiğit bir kişidir. Sezai Karakoç'un çocukluğu Ergani, Maden ve Piran'da geçti. İlkokula Ergani'de başladı (1938) ve burada bitirdi (1944). Maraş Ortaokuluna parasız yatılı olarak (1944) kaydoldu. 1947 yılında Gaziantep'te, yine parasız yatılı olarak, lise öğrenimine başladı. 1950 yılında Gaziantep Lisesinden mezun oldu. Aynı yıl, bünyesinde parasız yatılı kısmı bulunan Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesine sınavla (1950) girdi. Bu okulun Maliye Bölümünden 1955 yılında, bir yıl gecikmeyle mezun oldu. Mecburi hizmet sebebiyle Maliye Bakanlığında Hazine Genel Müdürlüğü Dış Tediyeler Muvazenesi bölümüne atandı. Daha

sonra Maliye Müfettişliği sınavını kazandı ve 11 Ocak 1956'da müfettiş yardımcılığı görevine başladı. 1960-1961 yıllarında yedek subay olarak yaptığı askerlik görevinden sonra İstanbul'daki görevine kaldığı yerden devam etti. 1965'ten 1973'e kadar birçok kez istifa etti. 1973'ten bu yana da hiçbir resmi görev almadı. İstanbul'da Diriliş Yayınları ve Diriliş dergisini kurdu. 1990'da "Güller açan gül ağacı" amblemiyle Diriliş Partisini kurdu. Yedi yıl partinin genel başkanlığını yürüttü. Ancak bu parti 19 Mart 1997'de üst üste iki genel seçime girmediği için kapatıldı. 2007 yılında Yüce Diriliş Partisini kurdu ve partinin genel başkanlık görevini yürüttü. 2007 yılının Nisan ayından ölümüne kadar her cumartesi akşamları, Yüce Diriliş Partisi İstanbul İl Başkanlığında değerlendirme konuşmaları yaptı. Bu konuşmalar partinin internet sitesinden canlı olarak yayınlandı. Karakoç, 2011 yılında Cumhurbaşkanlığı Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü fakat kendisine verilen bu ödülü, görünür olmayı sevmediği için almaya gitmedi.

Edebî Kişiliği ve Diriliş Kavramı

İlkokul, ortaokul ve lise yıllarında okulun en dikkat çekici öğrencisi oldu. İlkokul öğrenciliği yıllarında Battal Gazi kitaplarını, Ahmediye ve Muhammediyeleri okuyarak, dinleyerek büyüdü. Lisede okuma listesine Batı klâsiklerini de ekledi. Üniversite öğrenimine başladığında Doğu ve

Batı klâsiklerinin çoğunu okumuştur.

Sezai Karakoç, Siyasal Bilgiler Fakültesi sınavlarına girdi. Sonuçları beklemek için İstanbul'a, Necip Fazıl'la tanışmaya gitti. Büyük Doğu'yla ise ortaokul yıllarında tanışmıştı. Ortaokul ve lise yıllarında tutkulu bir Büyük Doğu okuyucusu oldu. 1950'li yıllarda bizzat tanıştığı Necip Fazıl'dan bir daha ömrü boyunca ayrılmadı. 1950'li yıllarda bir yandan Büyük Doğu'nun sanat edebiyat sayfalarını yönetti, bir yandan da Büyük Doğu'nun her işine koştu. Necip Fazıl'la, senetlerine kefil olacak kadar yakınlık kurdu. İlk yazıları 1950'li yıllarda Büyük Doğu'da yayımlanan Sezai Karakoç, 16 Aralık 1963'ten itibaren değişik aralıklarla Yeni İstanbul gazetesinde "Karakoç" imzasıyla "Farklar" başlığı altında günlük yazı yazmaya başladı. Bu tarihten önce düzensiz aralıklarla haftalık Yeni İstiklâl gazetesinde de çeşitli yazıları çıkmıştı. Sezai Karakoç'un günlük yazıları düzenli bir şekilde 1963'ten itibaren Yeni İstanbul gazetesinde başladı. 4 Aralık 1967'de Babiâlide Sabah gazetesinde yazmaya başlayan Sezai Karakoç'un buradaki yazarlığı on ay sürdü. 1 Temmuz 1974'te Millî Gazete'de "Sûr" başlığı altında devam eden gazete yazarlığı, 31 Ağustos 1974'te tamamlandı. Diriliş'i tekrar çıkarabilmek için buradaki yazarlığına son verdi, bu tarihten itibaren Diriliş dergisi dışında hiçbir yerde yazmadı.

Diriliş dergisi, bir edebiyat ve sanat dergisi olmasının yanı sıra, İslâm düşüncesi ve siyasetinin şekillendiği bir yayın organı da oldu. Dergide telif kadar tercüme de önem verildi; ana kaynak olarak Doğu ve Batı klâsiklerinin yanı sıra, çağdaş şair ve yazarların eserlerine de sıkça yer verildi. Diriliş dergisi ve düşüncesi, Sezai Karakoç adıyla özdeşleşti. Dünya savaşlarından yenik çıkan İslâm dünyasının yeniden dirilişini amaç edindi. Bu uğurda, yazı hayatı boyunca diriliş kavramı çevresinde zinde bir bilinç uyandırmaya çalıştı; başta şiir, siyaset ve düşünce olmak üzere, dünya Müslümanlarının uyanışına eserleriyle emek verdi. Tüm edebiyat ve düşünce hayatını "diriliş nesli" dediği yeni bir gençliğin yetişmesine adanmış Sezai Karakoç'ta diriliş düşüncesi, bir odak noktasıdır.

Kurtuluş Kayalı'nın ifadesiyle, "Sistem sahibi ilk düşünce adamımız olan Sezai Karakoç", sadece modern şiirimizin değil, bir bütün olarak Türk şiirinin en büyük şairlerinden biridir. İlk defa lise üçte şiir yazmaya başladı. Kendini denemek için, yazdığı şiirlerden birini o zamanlar büyük bir tutkuyla takip ettiği Büyük Doğu'ya gönderdi, "Sabır" başlıklı bu şiir, Büyük Doğu'nun

19. sayısında Mehmet Leventoğlu müstearıyla yayımlandı (Büyük Doğu, sayı: 19, 17 Şubat 1950). Bu şiirde kullandığı Leventoğlu soyadı, Karakoç'un ailesinin namıdır. Leventoğlu ailesi, soyunda sipahi ağaları da bulunan köklü bir ailedir. Soyadı kanunu çıktığında aile, Leventoğlu soyadını almak istedi; fakat paşa, zâde, oğlu... gibi unvanları kullanmak yasaklandığı için Karakoç soyadını aldı. Yayımlanan ilk şiirindeki Mehmet Leventoğlu müstearının dışında, yazı hayatı boyunca Sezai Karakoç, Zülküf Canyüce, Sait Yeni, M. Cemil, Mehmet Yasin, M. Yasin, Mehmet Yasinoğlu, kısa bir süre Zafar Karip, M.B.Y., S.K., S.Y., M.L., M.Y., M.S. Karakoç, Mehmet C. Güneş müstearlarını da kullandı. Diriliş dergisinde birçok yazısını Diriliş veya D. olarak imzaladı, birçok yazısına da imza koymadı.

Sezai Karakoç'un şiirleri Büyük Doğu, Hisar (1951-54), Mülkiye (1952-53), İstanbul (1953-57) Şiir Sanatı (1955), Hamle (1955), Pazar Postası (1957-58), Türk Yurdu (1959), Hür Söz (1961), Soyut (1965), Hilâl (1965) ve Diriliş (1960-92) dergilerinde yayımlandı. Sezai Karakoç'un ikinci şiiri "Rüzgâr" Hisar (Şubat 1951) dergisinde çıktı. "Mona Roza" şiiri 1950'li yılların başlarında büyük

ilgi görmüştü. Sezai Karakoç'la birlikte 1950'li yıllardan itibaren Türk şiirinde yeni bir dönem başladı. İlk şiirlerinde Orhan Veli (Garip) akımına karşı duran bir hece ısrarı gösteren Sezai Karakoç, bu şiirleriyle Necip Fazıl'ı bütünüyle özümlediğini gösterdi. "Monna Rosa" şiiriyle bir yandan geçmiş şiir kültürümüze sahip çıkarken, bir yandan da sonradan İkinci Yeni olarak adlandırılacak yeni şiirin birçok unsurunu bünyesinde taşıdı. 1950'li yılların başlarında yazdığı şiirler kadar şiir eleştirileriyle de kuşağının etkili bir adı oldu. Sezai Karakoç'un önderliğinde Orhan Veli etkisini aşarak gerçek karakterini bulan modern şiirimiz, yine gerçek anlamda serbest vezne geçti.

Vefatı

Sezai Karakoç, 16 Kasım 2021 Salı günü İstanbul'da vefat etti. Şehzadebaşı Camii'nde düzenlenen törenin ardından son yolculuğuna uğurlandı. Ünlü şair, "Şehzadebaşı'nda Gün Doğmadan" şiirinde "Yerleşecek yer aramak, caminin avlusunda / Soğuk bir taşa oturmak / Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda" satırlarına yer vermişti. Sezai Karakoç, mısralarındaki o yere defnedildi.

GESİ BAĞLARI TÜRKÜSÜNÜN HİKÂYESİ

Ali Yahya GÜR SOY

Gesi bağlarında dolanıyorum
Yitirdim yarimi aman araniyorum
Bir çift selamina güveniyorum
Gel otur yanıma hallarımı söyleyim
Halımdan bilmiyor
Ben o yari neleyim

—
Gesi bağlarında üç top gülüm var
Hey Allah'tan korkmaz
Sana da bana da ölüm var
Hey Allah'tan korkmaz
Sana bana ölüm var
Ölüm varsa bu dünyada zulüm var
Atma garip anam beni dağlar ardına
Kimseler yanmasın
Anam yansın derdime

“Gesi Bağları” türküsünü hemen hemen hepimiz duymuşuzdur. Türkü şu sözlerle başlar: “Gesi bağlarında dolanıyorum, yitirdim yârimi, aman araniyorum”. Peki, bu kadar bilindik bir türkü olan gese bağlarının hikâyesi nasıldır? Gese bağlarının hikâyesi, Kayseri'nin Gese kasabasına gelen genç kızın annesine ve babasına olan özlemini; eşinin vurdumduymazlığına, onu görmezden gelmesine sitemini ve kaynanasından gördüğü zulmü konu alır. Kayseri ilinin Melikgazi İlçesinde bulunan Gese Belediyesi, Kayseri il merkezine yaklaşık 25 km uzaklıkta bir mahallede yer alır.

“Gesi Bağları” türküsünün hikâyesi kısa bir şekilde şöyledir: Anadolu'da anne babasıyla yaşayan genç kız, Kayseri'nin Gese kasabasına gelin gider. O zamanın şartlarında araba, uçak, tren gibi ulaşım araçları olmadığından bu kız, evlendikten sonra bir daha ailesini görmeye gidemez. Götüren de olmaz zaten. Bu durum kızın içine kor gibi düşer, anne özlemi onu yakar, kavurur. Kocasını da vurdumduymaz, gamsız biridir. Genç kızla hiç ilgilenmez. Kayınvalidesi ise düşman başına cinsinden, kötü mü kötü birisidir. Kıza çektirmediği cefayı bırakmaz.

Kocasının ilgisizliği, kayınvalidesinin zulümleri altında günler geçer gider. Genç kızın delikanlıdan çocukları olur, onlarla avunmaya çalışır, anne baba özlemini onlarla geçirmeye çalışır ama heyhat! Nafiye, annesine olan özlemi bir türlü dinmemiştir. Annesinden hiç haber alamadığı için çok üzölmekte ve kahrolmaktadır. Aylar, yıllar geçer ve kötü haber gelir. Annesinin öldüğünü öğrenen gelin üzüntüsünden Gese'nin güzel bağları arasında hem ağlar hem de Gese Bağları türküsünü söyleyerek dolaşır durur.

Ahmet Eren Demir

e-Kitap Nedir?

E-kitap veya e-Kitap, bilgisayarların veya diğer elektronik cihazların düz panel ekranında okunabilen metinden oluşan, dijital biçimde sunulan bir kitap yayınıdır. Bu kitapları okuduğumuz cihaza e-kitap okuyucu denir. E-kitap, basılı benzerinin bütün özelliklerini (kâğıt hariç) kapsamakla birlikte ek olarak ses, görüntü (video) ve etkileşimli bağlantıları da içermektedir.

e-Kitap Okuyucu Nedir?

Bir cihazın e-kitap okuyucu olarak değerlendirilebilmesi için elektronik mürekkep özelliğinin olması gerekmektedir. E-ink, göz sağlığı ve okuma deneyimi olarak gerçek kitaba yakın bir deneyim sunmaktadır.

e-Mürekkep Nedir?

E-mürekkep, E-Ink şirketi ta-

rafından üretilen, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü tarafından başlatılan araştırmalara binaen 1997 yılında bulunan bir e-kâğıttürüdür. Elektronik görünüm sağlamak için özel maddesi bir film tabakasına sıkıştırılmıştır. E-mürekkep teknolojisi uzun süreli görüntülemelerde göze zarar vermez, düşük batarya kullanımı, çevreci yapısı ve tüm ortam ve açılarda görüntüleme imkanı ile şimdi e-Book readerlarda, yakında ise laptop, cep telefonu ve diğer elektronik ürünlerde sıklıkla karşımıza çıkıp hayatımızı değiştireceğe benziyor.

Neden e-Kitap?

Kâğıda basılmaya ihtiyaç duymadan, bir elektronik kitap okuyucusu veya bir bilgisayar yardımıyla okunabilen elektronik kitapların basılı kitaplara göre bazı avantajları şöyle sıralanabilir:

Kâğıt, cilt, baskı maliyetleri olmadığı için basılı kitaplara göre çok ucuzdur.

İnternet üzerinden dağıtılabildikleri için istenen kitaba dakikalar içinde sahip olunabilir.

Basılı kitapların karşılaştığı dağıtım ve sergilenme imkânı bulma sıkıntıları yoktur.

Depolanması ve taşınması kolaydır.

Kitap içinde sözcük taraması kolayca yapılabilir.

Yasal bir şekilde internet üzerinden kitap okuyabileceğiniz internet siteleri şunlardır:

Google Play Kitaplar

Apple Books

E-Devlet e-kitap

Rakuten Kobo

Project Gutenberg

Internet Archive

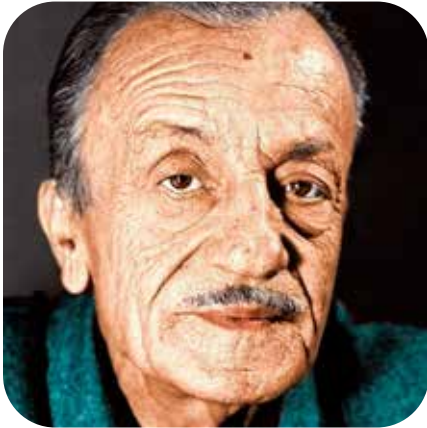
Kitapindir.in

International Children's Digital Library

Söz USTALARI

Emir Büyükkülekçi

Necip Fazıl'ın da içinde bulunduğu uçak, Yeşilköy Havaalanından kalktıktan kısa bir süre sonra arızalanır ve geri döner. Havaalanındakiler merakla, "Ne oldu, nasıl oldu?" diye sorarlar. Üstad'ın cevabı hem teslimiyetçi hem de hikmetli: "Ahirete kabul etmediler, geri döndük."

Necip Fazıl vapurla Karaköy'e geçerken, yanına biri yaklaşır:

"Üstad!", diye seslenmiş "Peygamberlere ne diye gerek duyuldu? Biz kendimiz yolumuzu bulabilirdik."

Necip Fazıl, okuduğu kitaptan başını kaldırmadan:

"Ne diye vapura bindin ki? Yüzerek geçsene karşıya!" cevabını vermiş.

Bir gazetede köşe yazıları yazan bir kadın gazeteci, İslam ile alay eder. Bunun üzerine Necip Fazıl da bir yazısında kadını ağır bir dille eleştirir, hatta yazısının bir yerinde "eşek" der. Bunun üzerine kadın, kendisinden şikayetçi olur. Mahkemede hakim sorar:

-Bu hanımefendiye "eşek" demişsiniz, hiç inkar etmeyin elimde yazınız var.

-Peki bu suç mu?

-Bakın Necip Fazıl Bey, işi zora sokmayın. Elbette suç. Hem Hanımefendi kendisinden özür dilerlerse şikayetçi olmayacaktır.

-Sayın Hakim, peki "eşeğe" hanımefendi demek suç mu?

Hakim soruya şaşırır ve "suç değil" der. Bunun üzerine Üstad:

-O zaman bu Hanımefendiden özür diliyorum.

Yeni neslin şair ve ressamlarından biri, Yahya Kemal'e sorar:

-Ne dersiniz Üstad? Resim mi yapayım, şiir mi yazayım?

Yahya Kemal beklemeden cevap verir:

-Resim yap resim!

-Fakat siz benim tablolarımı görmediniz ki!

-Tablolarını görmedim ama şiirlerini gördüm.

Yahya Kemal'e, "Ankara'nın en çok hangi tarafını seviyorsunuz?" diye sorduklarında "İstanbul'a dönüşünü..." cevabını verir.

Yahya Kemal dostlarından birine "Bu akşam yemeği benimle yer misin?" diye sorunca arkadaşı "Hay hay! Çok memnun olurum, hiçbir mazeretim yok." der. Yahya Kemal gülümseyerek karşılık verir:

-İyi öyleyse, bu akşam size geliyorum.

Mehmed Âkif, Berlin'den döndüğünde sormuşlar:

- Berlin'de ne var ne yok üstat!

Şöyle cevap vermiş:

-Gördüğüm kadarıyla işleri dinimiz gibi sağlam; dinleri ise işlerimiz kadar çürük.

Zamane gençlerinden biri, bir toplantıda Mehmed Âkif'i küçük düşürmeye çalışıp:

- "Affedersiniz!" demiş. "Siz baytar mısınız?"

Mehmed Âkif, hiç istifini bozmadan şu cevabı vermiş:

- Evet, bir yeriniz mi ağrıyordu?

Akif yapmacık hareket ve edalarla şiir okuyanlardan hoşlanmazdı. Bir gün böyle biri, Tâceddin Dergahı'nda, şairimizin "Bülbül" şiirini yapmacık davranışlarla ve zevksizce okur. Canı sıkılan Akif, şöyle tepki gösterir:

-Bu bülbül, bizim Bülbül'e benziyordu; ama ne kanadını bıraktı ne kuyruğunu!

EDEBİYAT-TARİH İLİŞKİSİ

İsmail Durmaz

Edebiyat-Tarih ilişkisini inceleyeceksek ilk olarak bu kavramları iyi bilmemiz gerekmektedir.

Edebiyat: Edebiyat, kişinin duygu ve düşüncelerini kendine özgü bir dil kullanarak, estetik kurallar çerçevesinde, yazılı veya sözlü olarak dile getirmesidir. Edebiyatın da bir yöntemi olduğundan o da bir bilimdir.

Tarih: Geçmişte yaşamış insan topluluklarının ekonomik, siyasal ve sosyal alanlardaki yaşantılarını neden sonuç ilişkileri içerisinde belgelere dayanarak yer ve zaman göstererek tarafsız biçimde inceleyen ve anlatan sosyal bilim dalıdır.

Edebiyatın birçok bilim ve sanat dalıyla yakın uzak pek çok ilişkisi vardır. Çünkü edebiyat aslında yaşamın kendisini ifade

etmektedir. Edebiyatın ilişki kurduğu bilim dallarının başında da tarih gelmektedir. Her edebi eser yazıldığı dönemin izlerini taşır, dolayısıyla bir eser zamanla dönemini yansıtan bir tarihi belge niteliği kazanır. Edebi eser, yazıldığı dönemi yansıttığından bir eseri incelerken dönemin tarihi şartlarını bilmek gerekir. Bazı in-

sanlar, tarih ile edebiyatın herhangi bir ilişkisinin olmadığını savunurlar. Bazı kavramları yok saymak, o kavramın gerçekten yok olduğu anlamına gelmez. Biz bazı doğruları, kendi aralarındaki bağlantıyı kuramadığımız için inkar etsek bile sahip olduğumuz tarih, bu gerçekleri bize hatırlatmak için her zaman fırsat kollar. Edebiyatın tarih ile olan ilişkisini fark etmek pek zor değildir. İnsan topluluğunun olduğu her yerde edebiyatın izlerine rastlamak mümkündür. Tarih bilimi bir olayın sebeplerini ve sonuçlarını aktarırken, edebiyat ise bu olayın toplum üzerindeki etkisini ve arka planda kalan şeyleri su üstüne çıkarmakta yardımcı olur.

Edebiyatın tarih ile ilişkili olduğunu öğrendik ama bu iki kavra-

mın her konuda aynı olduğunu savunmuyorum. Edebi eserler, yazıldıkları dönemin birer aynası gibidir. Tarih gibi kesin olmakla birlikte edebi eserler de tarih bilimi için birer belge niteliği taşırlar. Ancak tarihle edebiyat arasında bazı farklar da vardır. Edebiyatla tarih arasındaki farklar şunlardır:

-Tarih, sebep-sonuç ilişkisini dikkate alır; edebi eser, estetik amaçlarla yazılır.

-Tarihte, zaman-mekan ve kişiler gerçek; edebi eserde kurgusalıdır.

-Tarihte olaylar zinciri (kronoloji), edebi eserde ise olay örgüsü hâkimdir.

-Tarih, bilgilendirici bir dil kullanırken, edebi eser sanatsal bir dil kullanır.

Şiirler, tarih ile ilişkisi kuvvetli olan edebi eserlerdendir. Mehmet Akif Ersoy'un "Çanakkale Şehitleri" şiiri, tarihimizi konu alan kahramanlıkları ve fedakarlıkları anlatan bir edebi eserdir. Bu şiirde tarihi bir olayın edebi bir türle ve sanatsal bir anlatımla dile getirildiğini görüyoruz. Tarih boyunca milletler yaşadıkları savaşları, göçleri, acıları, sevinçleri dile getirmek için her zaman edebiyata başvurmuşlardır. Destanlarla, şiirlerle, hikayelerle, türkülerle vs.

duygularını dile getirmişlerdir

Romanların da tarih ile ilişkisi şiirler kadar olmasa da göz ardı edilemeyecek kadar büyüktür. Tarihi romanların en önemli işlevlerinden biri, insanlarda tarihe karşı bir ilgi uyandırmaları ve tarihi daha zevkli bir şekilde anlatmalarınıdır. İskender Pala'nın Şah Sultan kitabı da tarihi konu alan bir romandır. Bu başlık altında Suskunlar, Küçük Ağa, Osmaniçik, Devlet Ana, Savaş ve Barış, Yaban, Şu Çılgın Türkler kitaplarını örnek verebiliriz. Bu romanlarda tarihi gerçekler üzerine bir kurgu yapılarak insanların tarihi öğrenmeleri daha kolay ve zevkli hale getirilmiştir.

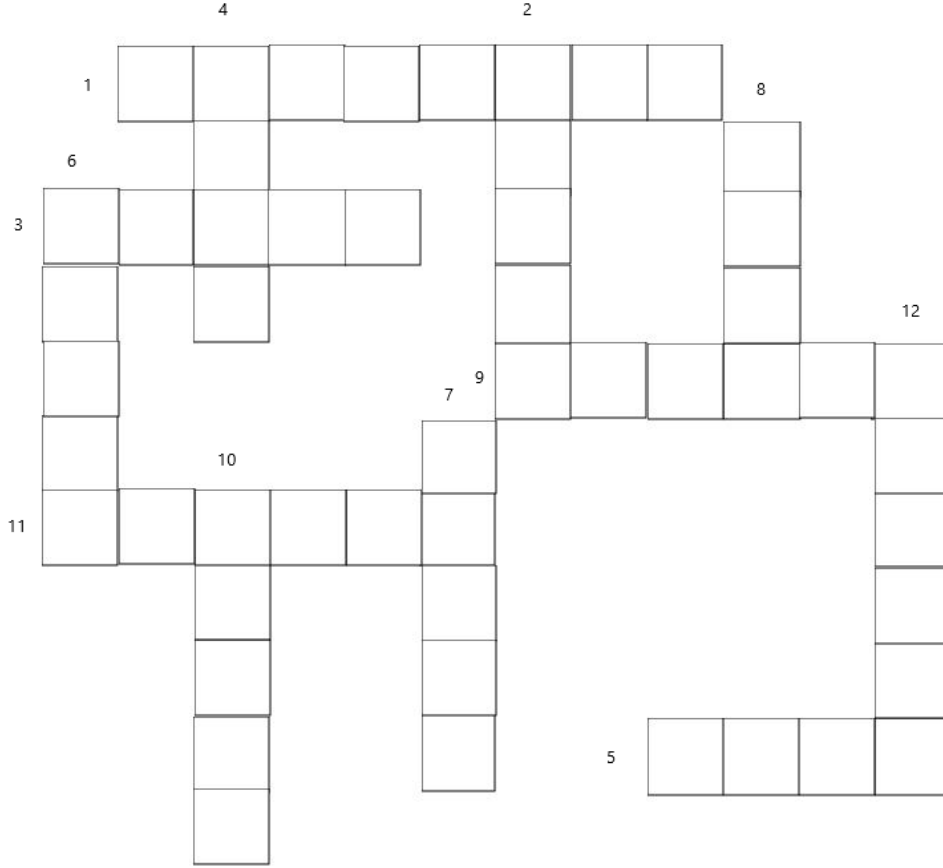
Edebiyat-Tarih ilişkisinde ele alınması gereken en önemli türlerden biri de şüphesiz destanlardır. Destanlar tarihte yaşanmış ve bir milleti derinden etkilemiş çekirdek bir olayın üzerine oluşturulmuş, milletin ortak malı olan eserlerdir. Bir milletin derin hafızasıdır destanlar. Tarihin çok bilinmeyen dönemlerine ışık tutar ve milli bilincin devamlılığını sağlar. Destanlar milletlerin değerlerini, örf ve adetlerini ve kültürel özelliklerini içerir. Destanlar sayesinde bu kültürel özellikler gelecek nesillere aktarılır. Destanlar kültürel hayat hakkında bilgi verir, kültürün gelecek

kuşaklara taşınmasını sağlar. Millet olma ve tarih bilincini yerleştirir, milletlerin geçmişteki ülkü ve kültür birliğini sağlar, toplumda birlik ve beraberlik oluşturur. Toplumların kültürel tarihine ışık tutar. Destanlar gelecek nesilleri geçmiş nesillerle birleştirir.

Tarih ve Edebiyat ilişkisi çok köklü bir yapıya sahiptir. Bu ilişkiyi, verdiğimiz örnekler dışında daha fazla örnekle de ortaya koyabiliriz. Sonuç olarak bu iki sosyal bilimin bir kuşun iki kanadı gibi olduğunu söyleyebiliriz. Edebiyatsız tarih olmaz, tarihsiz edebiyat olmaz. Edebiyatsız tarih, sadece kuru bilgiden ibaret kalır; coşkudan, heyecandan ve duygudan mahrum olur. Tarihsiz edebiyatsa temelsiz kalır. Üzerine coşku, heyecan ve duygu sarayını inşa edeceği zemini bulamaz. Kuşun tek kanatla uçamayacağı gibi, milletler de tarih ve edebiyat kanatlarını takmadan yükselmezler.

BULMACA

Efecan IŞIK

Soldan Sağa,

1-Köy hayatını, yaylayı ve bu yerlere duyulan özlemleri

anlatan şiir türü

3-İletin gönderildiği kişiye verilen ad

5-Tanıdık insanlar arasında yazılan mektup türü

9- Divan şairlerinin şiirlerinde kullandıkları takma ad

11-Objektif kelimesinin eş anlamlısı

Yukarıdan Aşağıya

2-Plastik sanatlara giren bir sanat örneği

4-Belli yerleşim bölgelerine özgü olan konuşma dili

6- Durum hikayesinin ilk örneklerini veren Rus yazar

7- Hakim bakış açısının diğer adı

8-Hayvanlar ve cansız varlıklar konuşturularak yazılan hikaye türü

10-Hikayelerdeki giriş bölümünün ismi

12-Birinci ile dördüncü, ikinci ile üçüncünün kafiyeli olduğu kafiye türü

Ah nice bir uyursun, uyanmaz mısın!?!...
Göçtü kervan, kaldık dağlar başında.
Çağrışır tellallar, inanmaz mısın?
Göçtü kervan, kaldık dağlar başında.

Emr-i hac göçeli hayli zamandır...
Muhammed cümleye dindir, imandır...
Delilsiz gidilmez, yollar yamandır...
Göçtü kervan, kaldık dağlar başında...

Yunus, sen bu dünyaya niye geldin?
Gece gündüz Hakkı zikretsin dilin...
Enbiyaya uğramaz ise yolun...
Göçtü kervan, kaldık dağlar başında.

Yunus Emre

Geleceęi Burada Keşfet...

Sancaktepe Teknoloji Anadolu İmam Hatip Lisesi

www.teknolojiahl.meb.k12.tr

